

அரங்கா ஒஸ்டா

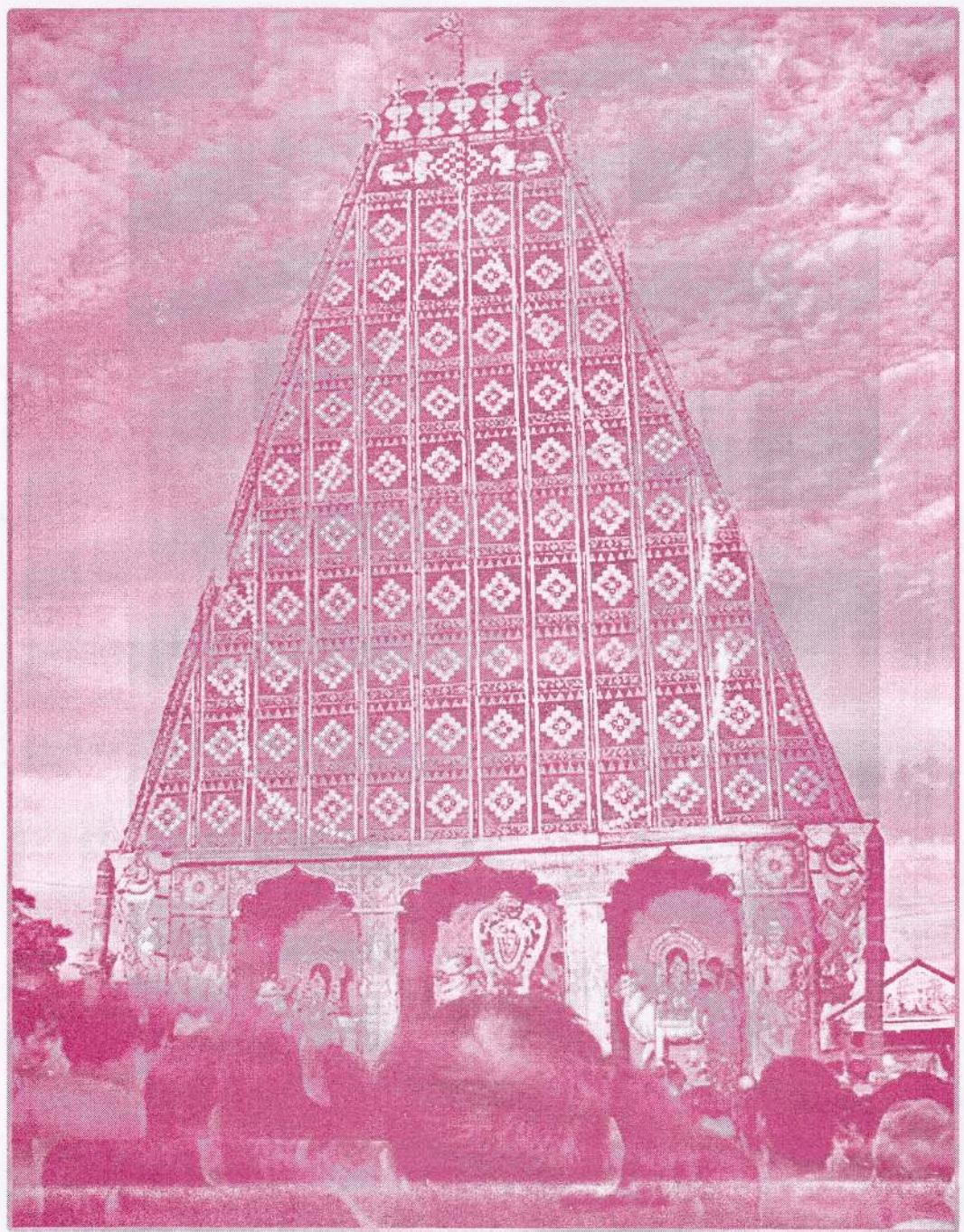
‘நுவ்வுமரக் கும்பிடீடு நீ’ பாடு
அக்ரஹால் நாட்டியவர்ஸ் பிளாரிகன் இடம்
வெளியீடு

116

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை

2016

நல்லூர் முருகன் சப்பறத்தில் வீதியுலாவரும் காட்சி

அருள் ஒளி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்

கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்

திரு. ச. ஏழுந்தாயகம் அவர்கள்

தூவணி மலர்

2016

வெளியீடு : ஸ்த் துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பறை, இலங்கை.

e-mail : thurkaiammantemple@gmail.com
Face book: [tellidurga@gmail.com](https://www.facebook.com/tellidurga)

பதிவு எண் : ISSN 2362 - 0587
ISBN 978 - 955 - 23 - 0019 - 3

நல்லூரான் பெருந்திருவிழா

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் மக்களின் அகத்துக்கு ஆறுதல் கொடுப்பவை ஆன்மீக விழாக்கள் மட்டுமே. திருக்கோவில் திருவிழாக்கள் தொடங்கிவிட்டால் மக்களின் மனதில் ஆனந்தம். சுதந்திரத்தின விழாக்களோ, அரசியல் விழாக்களோ வேறு விழாக்களோ மக்களுக்கு திருப்தி தருவதில்லை. மக்கள் அவ்விழாக்கள் தொடர்பான அக்கறையும் இல்லை. பெரிய அளவில் உலகத்துமிழாராய்ச்சி மகாநாடு போன்ற விழாக்கள் எமது தலைமுறைக்குத் தெரிய வாய்ப்பும் இல்லை. எனவே எம்மக்கள் உணர்வூர்வமாக பெருங்கோவில் திருவிழாக்களிலேயே ஒன்று கூடுகின்றனர். அவ்வகையில் நல்லூர் திருவிழா என்றால் பல ஆயிரம் மக்கள் ஒன்று கூடிவிடுவர். புலம்பெயர்ந்து வாழ்ப்பவர்களில் பலர் இக்காலத்திலேயே குடாநாடு வந்து நல்லூரைத் தரிசிப்பர். நல்லூர்த் திருவிழா ஈழத்து சைவத்துமிழர்களின் பண்பாட்டு விழாவாக சமூகம் மதிக்கிறது. மேலை நாட்டு பத்திரிகையாளர் முதல் தெற்கிலுள்ள பிறமொழிப் பத்திரிகையாளர்களும் நல்லூரான் செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதில் அக்கறையாக விளங்குவர்.

நல்லூர்க் கந்தனின் பரம்பரை அறங்காவலர்கள் தமக்கென சில தனித்துவமான சம்பிரதாயங்களை முன்வைத்து நல்லமுறையில் ஆலயத்தை வழிநடத்தி வருகின்றனர். 15-12-1964 முதல் இவ் ஆலயத்தை குகூரீ ஸ்ரீமான் குமாரதாஸ் மாப்பாண முதலியார் அவர்கள் சிறப்பாக வழிநடத்தி

வருகிறார்கள். தனது சோதரன் சண்முகதாஸ் மாப்பாண முதலியாரின் திடீர் மறைவுடன் இப்பாரிய பொறுப்பை ஏற்ற இப்பெரியாரின் அர்ப்பணிப்புமிக்க சேவையை யாரும் மறக்கமுடியாது. ஆலயப் பணிக்காகத் தனது உயர் பதவியைத் துறைந்து இன்றுவரை அயராது பாடுபட்டு வருகிறார். இலங்கை மத்திய வங்கியில் நல்ல உத்தியோகம் பார்த்த திருமதி. குமாரதாஸ் அம்மையார் அவர்களும் தன் கணவன் வழியில் பதவி துறைந்து கோவில் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வருகிறார். மாரிமழை பெய்யலாம், கோடை வெய்யில் கொழுத்தலாம், நல்லூரில் நேரம் தவறாது யாவும் நல்லவண்ணம் நடைபெறும். எத்தகைய அரசியல் பிரமுகர் வரினும் எவரையும் நாடாது கோவிலை அமைதியாக ஆற்றுப்படுத்தும் நல்லூர் நிர்வாக ஆளுமை என்பது தனித்துவமானது.

நல்லூர்க் கந்தனின் அலங்காரம், திருப்பணி வேலைகள் யாவும் பிறர் பின்பற்றத்தக்க வகையில் முன்மாதிரியாக அமையும். ஆயிரம் பிறை கண்ட அறங்காவலர் குமாரதாஸ் மாப்பாண முதலியாரின் மகன் தீரு. சயன் மாப்பாண முதலியார் அவர்களும் தந்தையின் வழியில் ஆலய வளர்ச்சியில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பது சைவமக்கள் செய்த தவப்பயனே. போருக்குப்பின் இரு பெரிய கோபுரங்கள் தென் திசையிலும் வடத்திசையிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை பெருமைதரும் விடயமாகும். நல்லூர்க் கந்தனின் வரலாற்றுப் பெருமையை உணர்த்தும் பல நூல்கள் வெளிவந்தவண்ணமுள்ளன. இவ்வாண்டும் இரு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நல்லூர்க் கந்தனின் திருவடிகளைப் போற்றி வணங்குவோம்.

- ஒசீரியர்

நல்லூர் விழா உலா

த. ஜயசீலன்

உன்னுடைய வீதியில் நீ உலவும்போது
உன்னெழிலின் கூடுருக்க.... பனியாக நான்
உன்னடியில் உருகிடுவேன்! உன்னைக் கண்டென்
உயிர்உளமும் குளிர்ந்து... பரவசத்தில் ஆழ்ந்து
இன்பத்தின் எல்லைதொட்டு... துன்பம் விட்டு...
எல்லாமுன் கருணையென்றுன் நிழலைச் சேர்வேன்!
என்னையும்நீ உச்சிமோந்து அணைப்பாய்; நீயே
'என்சுருதி - நான் கருவி' என்றும் காண்பேன்!

என்னுடைய பிரார்த்தனை என்றென்றும் ஒன்றே!
"எல்லாம்நீ பார்த்துக்கொள்; வெற்றி தோல்வி,
என்கின்பம் துன்பம், என் நன்மை தீமை
எல்லாமும் உன்பொறுப்பே! இன்றும் கூட
என்மனது கேட்டதெல்லாம் 'தாராய்' நீயே!
எனக்கான ஒன்றை நான் கேட்காத போதும்
என்றும் நீ தந்தாயே! துணையாய் மட்டும்
இரு நீயே" என்பேன் நீ... உலவக் கண்டே!

நாதமழை, பஜனைமழை, அடியாரின்
கண்ணாலும் மழை, "அரோஹரா" என்றார்ப் போர் நெஞ்சின்
வார்த்தைமழை, தூபங்கள் தமையே தீய்க்க
வாசமழை, கற்புரம் கருகும் தீபத்
தீயின்மழை, நீ நடக்கும் வழியிற் தூவும்
பூவின்மழை, உள்வைர வேலாற் பொங்கும்
ஞானமழை, நல்லூரின் திருவிழாவில்
நனைந்துவந்தால் பசுமையாகும் வாழ்க்கைப் பாலை!

அறம்

திரு.வே. தண்பாலசிங்கம் அவர்கள்
ஓய்வுபெற்ற அதிபர்

அறம் என்ற சொல்லின் பொருள் விரிந்தது தருமாம், அறன், கடமை, இல்லறம், துறவறம், ஒழுக்கக் கண்ணோட்டத்துடன் கூடிய சமயச் சார்பான நெறிமுறைகள் இப்படியான கருத்துக்களை உடையது. திருக்குறளில் சுமார் நாற்பது குறளில் அறம் - அறன் என்ற சொற்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அறம் பற்றித் திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் கூறிய அளவிற்கு வேறு எந்த நாலிலும் கூறப்படவில்லை. “அற்ஷை விரும்பு” என்று ஒளவை சொன்ன மந்திரத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருள், பணம் இல்லை யென்று கவலைப்படவேண்டியதில்லை. பணமோ, பொருளோ இல்லாதவர்களும் அறம் செய்து பெரிய பலனைப் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்முடியும்.

“மனத்துக்கள் மாசில் ஆதல் அளைத்துறை” அறன் என்றால் அறம். ஒருவன் உள்ளத் தூய்மையுடையவ னாதலே முழுமையான அறம் வெள்ளையுள்ளம் வேண்டும் மனதைப் புனிதமாக்குவது இலகுவான செயல் அல்ல. அமுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் ஆகிய நான்கு குற்றங்களையும் அகற்ற வேண்டும். மனம் என்ற கருவி மனிதனுக்கு மட்டும் உண்டு. மனமுள்ளவரே மனிதன். மனிதனின் அறிவைப் பயன்படுத்தி மனத் தூய்மை பெறவேண்டும் ஒளவை விநாயகப் பெருமானத் தினமும் வழிபட்டு - வாக்கு வன்மையையும், நல்மனத்தையும் பெறலா மென்று அறிவுரை கூறியுள்ளார். முத்தோர் சொல் வார்த்தை கேட்பதால், அநுபூதி மான்கள், சான்றோர்கள் எழுதிய நல்ல நால்களை வாசிப்பதால், நல்லவர்களின் இணக்கத்தினால் நாம் மனத்தூய்மையைப்

பெற்றுக்கொள்ளலாம். “அந்துமை வாய்மை யாற் காணப்படும்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உண்மை கடைப்பிழப்பதால் உள்ளம் புனித மாகும். பொய் கூறாமை போன்று புகழைத் தருவது வேற்றான்று மில்லை. அது தவம் செய்து உடல் வருத்தாமலே எல்லாத் தருமபலன்களையும் தரும். “யாம்யாஹ யாம்யாஹ அற்றின் அறம்பிற செய்யாஹ செய்யாஹ நன்று” வாய்மையிலும் சிறந்த அறம் இல்லை. அரிச்சந்திரன் சொன்னான் - “பதியிழந்தளம் படைத்த நிதியிழந்தளம் - எய்குளதென நினைக்கும் கதியிழக்கிலும் கட்டுரை மூக்கிலேன்” எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் உயிர் போனாலும் பொய் சொல்லமாட்டேன் என்றான் அரிச்சந்திரன்.

அன்பு மனமாசைக் கழுவும் கருவி மாகும். இல்லாழ்க்கையில் அன்பு எழு கிறது. “அஸ்பாராஹும் உடத்தாயின் கில்வாழ்க்கை யன்பும் யாறும் அது” அன்பு, அறம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாழ்க்கையின் பண்பும் பயனுமாக அமையும். இல்லாழ்க்கை அறத்தின் வழியே செல்லுமானால் துறவு வாழ்க்கை வேண்டியதில்லை. உண்மையான அறம் இல்லறமே. “வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வான் வானுறையும் தூம்வந்துள் வைக்கப்படும்”. இந்த உலகில் மேன்மை கொள்கைவந்திவெந்றி நின்று ஒருவன் வாழ்ந்தால் அவன் தேவலோகத்தில் உள்ள தெய்வ மாகக் கருதப்படுவான். மனிதப்பிறவியை எடுத்த நாம் இந்தப் பதவியைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும்.

பிறர் நமக்குத் துன்பம் செய்தாலும் நாம் அவர்கள் மீது வெறுப்புக்கொள்ளாமல்

“அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று”. மகாத்மா காந்தி, யேசு கிறிஸ்துநாதர், கௌதமபுத்தர் ஆகியோரின் செயல்களை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். “மந்தும் பிறன் கேடு கூழ்க் கூழின் அறஞ்சுறும் கூழ்ந்தவன் கேடு”. பிறருக்கு கேடு செய்யவர்களுக்கு அறமே கேடு விளை விக்கும். பாரதியார் கூறியது - தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும். தருமம் மறு படியும் வெல்லும். அறத்தினைப் போற்று கின்ற மனமுள்ளவன் பிறன் மனனவியை விரும்பமாட்டான், புறங்கூற மாட்டான். தன்னைத்தானே காதலிப்பான். தன்னிலே தான் அன்பு கொள்ளுவான். தீய செயல் பக்கம் சிந்திக்கமாட்டான். “நன்னைத் தான் காதலளாயின் எனத்துநூற்றும் துங்கங்க நிலினைப் பால்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தன் நன்மை கருதுபவன் ஒரு பொழுதும் பெரி யோர் விரும்பாத செயல் களைச் செய்ய மாட்டான்.

பணம், பொருள் உள்ளவர்கள் செய்யும் அறம் பற்றி நோக்குவோம். “உண்டு கொடுத் தோர் உயிர் கொடுத்தோர்”. உடலியங்க உயிர் வேண்டும். உயிர் வாழ உணவு வேண்டும். பசித்துவந்த ஏழைக்கு உணவு கொடுத்தல் மிக நன்று. “அற்றார் அழியசி நீர்த்தல் அஸ தொருவன் யெற்றான் யொருள்ளவையு உழி”. உழி - இடம். பண்டைக்காலத்தில் பசித்தவ ஞடைய வயிறு தான் பொருள் (பணம்) வைக்கு மிடமாக இருந்திக்கிறது. இன்று இருப்பது போல பணம் வைக்க வங்கிகள் அன்று இல்லை. ஆனால் அவன் செய்த தருமம் பிற்காலத்தில் அவனுக்கு வறுமை வராமல் பாதுகாத்தது.

தமிழ் மக்கள் நல்லவன்னைம் வாழ வழிகாட்டியவர்களுள் ஒளவைப்பிராப்தியும் ஒருவர். அவர் நமக்குத் தந்த நூல்களைக் கற்று அதன்படி வாழ்ந்தால் நாம் தமிழ்லம் உள்ளவர்களாகப் பிரகாசிப்போம். அறஞ்

செய விரும்பு, ஈவது விலக்கேல், ஜயம் இட்டுன் என்று கூறியவர் ஏற்பது இகழ்ச்சி என்றும் சொல்லிவிட்டார். “யாத்திரம் அறிந்து மிச்சை கொடு” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கக் குறைவு உடையோர், நோயாளிகள், விதவைகள், அநாதைச் சிறுவர்கள், முயற்சி செய்தும் வருமானம் இல்லாத வறியோர் ஆகியோருக்கு எம்மா வியன்ற உதவி செய்ய வேண்டும். ஆரோக்கியமான உடம்புடன் பிச்சைக்கு வருபவர் களுக்கு ஒன்றும் கொடுக்காமல், அவர் உழைத்து உண்பதற்கு வழிகாட்டவேண்டும்.

கல்வி கற்க வசதியில்லாத மாணவர் களுக்கு உதவி செய்தல் அவசியமாகும். “பிச்சை புகினும் கற்கை நாமே” என்று ஒளவை சொன்னது அவர்களுக்கு பண முடையோர் உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை தான். மனிதர் முயற்சி செய்து வாழ வேண்டும். கஞ்சி குடித்தாலும், தான் உழைத்து உண்ணவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனே “ஏற்பது இகழ்ச்சி” என்றார்.

“தருமம் நலைகாக்கும்”

“தருமம் என்று ஒரு பொருள் உண்டு” “அறம் வெல்லும்” “தீயோரை அறம் அழிக்கும்” என்ற உண்மையை இலாங்கை மக்கள் சென்ற தேர்தலில் நன்றாக அறிந்துள்ளனர்.

தெல்லிப்பழை தூர்க்காதேவி நிறுவனத்தில் அமரர் செல்லி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மையார் அறக்கொடை நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்து - திறம்பட நடாத்திவந்துள்ளார். நல்ல உள்ளம் படைத்தோரின் உதவி நேரமையான வழியில் வேண்டிய இடத்திற்குச் செல்கின்றது. சான்றேரார் இச்செயலைப் பாராட்டுகின்றார்கள். போற்று கின்றார்கள். அறம் வளர்க! தருமம் வெல்க!

நிற்கக் கற்க

அமர்பேராசிரியர் கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்

கற்றற்குரியவற்றை நன்கு கற்றல் வேண்டும். அவ்வாறு கற்பதோடமையாது அதைத் தொடர்ந்து கற்ற கல்விக்கேற்ற ஒழுக்கத்தையும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்து வள்ளுவர் கூற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு அடிக்கடி பேசப்பட்டு வருவதைக் காண்கின்றோம். கல்வியை - சிறந்த பண்புகள் நிறைந்த கல்வியை - நீ கற்றுவிட்டாய், அதையும் கசடறக்கற்றன இனி உன் கவனம் ஒழுக்கத்தின்பாற செல்லற்குரியது. உன் ஒழுக்கம் அதற்கு ஏற்றவாறு சீரிதாக அமைத்தல் வேண்டும். எனவே உன் ஒழுக்கத்தைக் கற்ற கல்விக்கு ஏற்ப விழுமியதாக அமைத்துக் கொள் என்று கூறுவது போன்றல்லவா இக்கருத்து அமைகின்றது! படிப்புமட்டும் போதாது, ஒழுக்கமும் வேண்டும் என்பது இதன் சுருக்கம். இப்படி அமையுமிட்டது கல்வி வேறு ஒழுக்கம் வேறு என்பதும், சீரிய கல்வியைக் கசடறக் கற்ற நிலையிலும் கூட ஒருவன் விழுமிய ஒழுக்கத்தை வேறாகவே வலிந்து தேடித் தன்மாட்டமைத்து ஓம்பவேண்டியவனாகின்றான் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. இவ்விளாக்கத்தில் ஒழுக்கம் நன்கு பொருந்தா விடில் அவன் கசடறக் கற்ற கல்வியும் மாசடையும் என்னும் பொருஞும் தொனிக்கின்றது. இக்கருத்தை வழங்குவது,

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றின்

நிற்க வதற்குத் தக

என்னும் குறளாகும். இக்குறள் நல்ல கல்வியைத் தேடு. அவ்வாறு தேடிய பின் அதற்கு ஏற்றவாறு ஒழுகு என்றும் விளாக்கம் பெறுகின்றது. இவ்விளாக்கம் வள்ளுவர் கருத்திற்கொண்ட கல்வியமைப்பும், அக் கல்வியை அவர் வற்புறுத்துவதற்கமைய கற்கும் முறையும் தரங்குறைந்தன என்

றல்லவா சுட்டுகின்றன. கல்வி சிறந்ததாய் இருப்பின், அதுவும் கசடறக் கற்கப்பெறின் ஒழுக்கம் அதன் விளைவாகத் தானாகவே தொடருமே, சீரிய கல்வியின் விளைவு அதற்கேற்ற நல்லாமுக்கம். சீரிய கல்வி யைப் பெற்றவனுக்கு ஒழுக்கத்தை வலிந்து பயின்று அதைத் தான் பெற்ற கல்விக்கு அமையவேண்டிய நிலை பிறக்காது. அவன் அவ்வாறு நிற்க முனைவானாயின் கல்வி யினால் விளையும் பயன் யாது. இந்நிலையில் வள்ளுவர் இக் குறளில் ஏன் இவ்வாறு முதலில் கற்கும்படியும் பின்னர் அதற்கு ஏற்ப நிற்கும்படியும் பணித்தார் என்ற கேள்வி எழுதல் இயல்லே.

குறளை ஊன்றி அவதானித்தவர்க்கு வள்ளுவரது அபிப்பிராயம் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. கற்க நிற்க எனும் உருவங்களை ஏவல் முன்னிலையிருவங்களாகக் கொள்ளும் பொழுது இதுவரை கூறப்பட்ட ஒவ்வாத கருத்துப் பிறக்கின்றது. ஆயின் என்பதைச் செய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை எச்சமாகக் கொண்டு பொருள் கூறின் குறளின் கருத்துச் சிறப்பு அமையும். இவ்வாறு கொண்டு குறளை உரைநடையில் வரிசைப்படுத்தி அமைத்தால், அது கற்பவை கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்கக் கற்க என ஆகும். இவ்வாறு அமையும்பொழுது, கற்பவை கற்றவன் அதற்கத் தக நிற்றற் குரியவன் என்பதும், நீயும் கற்பவை கற்றால் அதற்கத் தக நிற்றல் தானே கூடும் என்பதும், கல்விக்கேற்ற ஒழுக்கத்தில் நிற்றலைக் குறிக்கொளாகக் கொண்டு கல் என்பதும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடருகின்றன. “நிறைந்த கல்வி ஒருவனை நன்னிலை நிறுத்தும். அதன் பொருட்டுக் கல்” என்பதே வள்ளுவரின் அருள்வாக்கு.

கந்தபுராணக் காப்பு

பண்டுதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

“திகடசக்கரச் செம்முகம் ஜந்துவான்
சகடசக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகடசக்கர வின்மணி யாவுறை
விகடசக்கரன் மூம்ப்யதம் போற்றுவாம்”

இதன் பொருள் : திகடசக்கரம் செம்முகம் ஜந்து உளான் - விளங்கா நின்ற பத்துத் திருக்கரங்களும் உள்ள சிவபெரு மானது; சகட சக்கரம் தாமரை நாயகன் - (பூமியாகிய) தேரின் சக்கரமாகிய சூரிய னானவன்; அகடு அசக்கு அரவின் மணியா உறை - (தாம் விசவரூபம் கொண்ட பொழுது) தமது வயிற்றினிடத்து உதர பந்தனம் என்ற அணியாகக் கட்டப்பட்ட (ஆதிசேடனாகிய) பாம்பினுடைய (உச்சி யிலுள்ள) இரத்தினம் என்று கருதும்படி அவ்வச்சியிற் பொருந்தி விளங்கப் பெற்ற, விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் - விகட சக்கர விநாயகப் பெருமானுடைய மெய்மை யாகிய திருவடிகளை, போற்றுவாம் - (இந்நால் இடையூறின்றி இனிது முடிதற் பொருட்டுத்) துதிப்பாம் என்றவாறு.

இதனாலே ‘மும்மலகாரியமாகிய முப்புரங்களைத் தகனம் செய்யும் பொருட்டுத் தந்தையாகிய சிவபிரானார் முகங்கெய்த ஞானரு, அவர் இவர்ந் தருங்கும் தேருக்குச் சக்கரமாயமைந்த பெருந்தவ விசேடத்தினாலே போலும் பலர் புகழ் ஞாயிறு ஆகிய சூரியன் ஆனவன், மைந்தராகிய விநாயகப் பெரு மான் ஒருசமயம் தமது திருப்பெருவடி வத்தைக் கொண்டருளியபோது, அப்பெரு

மானின் திருப்பெருவயிற்றை உதர பந்தனமாய் அணிசெய்யும் பாக்கியம் படைத்த அரவத்தின் உச்சிக்கண்ணாய் அவ்வரவத்தின் உச்சி மணியேயாமென்று தன்னை எண்ணத்தக்க வகையில் ஒன்றி ஒழிசெய்து விளங்குவானாயினான்” என்றிங்ஙனம் விநாயகப் பெருமானின் திருப்பெருவடிவம் இருந்தபடியை ஒரு வாற்றால் தியானங்கெய்து, அவர் அன்ன ராயினம் அடியார்க்கெளிவந்து விகடஞ் செய்து வேண்டினானுக்கும் அருள்செய்த அவரது கருணை நிலையை நினைவு கூர்ந்து, அப்பெருமானின் மெய்மை யாகிய திருவடிகளைப் பேணி அவ் வாற்றாற் பொய்ம்மைத் தொடாங்குகளைப் போக்கி உய்தி தலைப்படுவோமாக, என்றதாம்.

இனி அகடு என்பதனை ஆகுபெய ராகக் கொண்டு அகட்டின் கண்ணதாகிய உதரபந்தனம் எனப் பொருள் செய்து, அவ்வுதர பந்தனத்திற் பதித்ததொரு நாகரத்தினம் போல் உறைக்கலைப் பெற்ற என மூன்றாமடிக்குப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். இப்பொருளில் கடை குறைந்து நின்ற ஆக என்பது உவம உருபு. முந்திய பொருளில் செயவென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். உரை என்பது காலங் கரந்த பெயரெச்ச வினை. இது தாமரை நாயகன் வினை. இதனை விகட சக்கரன் வினையாக்கிப் பொருள் கோடலு மொன்று.

சிறப்புத் திருநாமங்கள்

“விகடசக்கர விநாயகர்” விகட சக்கர கண்பதி என்பன காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம் பரநாதராலையத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கணேசமுர்த்தியின் சிறப்புத் திருநாமங்கள். தமது குலதெய்மாகிய “காஞ்சி மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி”யைப் போற்றுதல் செய்து, அத்தெய்வத்துக்குப் புராணம் செய்யப்படுந்த ஆசிரியர் புராணக்காப்புச் செய்யுள்களில் காஞ்சி யாகிய அத்தலத்து விநாயகரை, அவருடைய சிறப்புத் திருநாமங்களாற் போற்றுவாராயினார். வீரபத்திரக் கடவுள் தக்கன் செய்த யாகத்தை அழித்தபொழுது அவர் மீது விட்டுணு விடுத்த சக்கரா யுத்ததை, வீரபத்திரக் கடவுள் பூண்டிருந்த வெண்டலை ஒன்று கொளியது. விட்டுணு வின் பொருட்டு அச்சக்கரத்தைப் பெறக் கருதி அவருடைய சேனாதிபதியாகிய விடுவசேனன் காஞ்சிபுரத்திற் சென்று சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசை செய்தான். வீரபத்திரக்கடவுள் அங்கு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது விடுவசேனன் அச்சக்கரத்தைத் தரும்படி பிரார்த்திக்க, அவர் “சக்கரம் நமது கையில் இல்லை - கபாலம் கவ்விய தாயின், எவ்விதத்தினாலாயினும் அதுவே தரப்பெற்றுக்கொள்” என்றார். விடுவசேனன் காலிரின்டையும் கையிரண்டையும் வளைத்து, வாயையும் நாசியையும் கண்களையும் அசைத்துப் பற்கள் தோன்ற விகடக் கூத்தாடினான். அதனைக் கண்டா ரெல்லாரும் நகைக்க, வெண்டலையும் நகைத்தது நகைத்தலும், சக்கரம் அதன் வாயினின்றும் விழி, விநாயகக் கடவுள் அதனைவிரைந்து கவர்ந்து கொண்டு ஒன்று மறியாதார் போன்றிருந்தனர். விடுவசேனன் அது கண்டு அவர் திருமுன்னும் விகடக் கூத்தாடி வேண்ட அவர் அச்சக்

கரத்தை அவன் கையிற் கொடுத்தருளினார். இக்காரணத்தால் அவ்விநாயகக் கடவுள்கு ‘விகடசக்கர விநாயகர்’ என்னும் பெயருண்டாயிற்று. இக்காரணத்தானே “விகடசக்கர கண்பதி” என்னும் பெயருக்கும் பொருந்துமாறு காண்க. இவை சிறப்புத் திருநாமங்கள்.

தொல்காப்பியமும் வீரசோழியமும்

“விகடசக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்று” தலை முதற்கண் மேற்கொண்ட ஆசிரியர், “விகடசக்கர” என்பதற்கிணைய எதுகை நயம்பற்றித் “திகடசக்கர” எனத் தொடங்கு வாராயினார். எதுகை நயம்பற்றிய இத் தொடக்கம் தமது குலதெய்வத்தானைய்திய தென்பது. திகழ்தசக்கரம் திகடசக்கரம் எனப் புனர்ந்ததற்கு விதி தொல் காப்பியத்து ஏழித்ததிகாரப் புறநடைச் சூத்திரத்துக் “கிளாந்த வல்ல செய்யுளுட்டி ரிநவும்” என்பதனாற் கொள்ளப்படும். “இலக்கியங் கண்டு அதற்கிலக்கணம் இயம்புதல்” மரபாமாதலின், அம்மரபு பற்றிப் பிற்றை ஞான்றைமுந்த வீரசோழிய மானது திகடசக்கரம் என்ற இலக்கியங் கண்டு, அதற்கிலக்கணம் இயம்புவான் புகுந்து, சந்திப்படலத்துப் பதினைந்தாஞ் செய்யுளில் “நான் கொடு மூன்றாண்பதா முயிரின் பின்பு நல்வருமேல் என்ற ஞாரமதாகும். பதினைந்தொடெண்ணி ரண்டாய்த் தோன்றுடற் பின்னர்த் தகாரம் வரினிரண்டுந் தொடாப்பால் ஆன்றனவைந் தாழுடல் ஆம் “முன்பிலொற்றுக்கழிவு முன்டே” என்றிவ்வாறியம்பிற்றெறன்க.

“விகடசக்கரம்” என்னும் இயல்பு புனர்ச்சி வடநூள் முடிபு. சகடசக்கரம் என்பதற்கும் இதுபொருந்தும் அகட சக்கு என்பதில் ஒற்றி ரட்டாமை எதுகை நயம் பற்றியதாலென்க.

“செம்முகமைந்துளான்” என்றது சதா சிவலூர்த்தியை. சிவவடிவங்களுள் சதாசிவ மூர்த்தம் ஒன்று. சதாசிவ மூர்த்தியின் ஜந்து திருமுகங்களாவன : ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாம தேவம், சத்தியோசாதம் என்பனவாம்.

சுகடம்-தேர், சந்திரகூரியர் தேர் சிற்கள். மகாமேருவில் ஆதிசேடன் விண்ணாண். மகாவிஷ்ணுபாணம் என்றிங் நவம் முப்புர தகன உபகரணங்களை வருணித்துப் பேசுவன புராணங்கள்.

விநாயக பரத்துவம்

விநாயகப் பெருமானின் விசுவ ரூபத்தைச் சிந்திக்கும் வழிச் சூரிய மண்டலம். அப்பெருமானின் உபரபந்த ணத்திற் பதித்ததொரு மணியாயமை தலைக் காட்டி விநாயக பரத்துவம் உனர்த்திய ஆசிரியர், இயைபு பற்றி அம்மண்டிலம் தேர்ச்சக்கரமாயமைதல் காட்டிச் சிவபரத்துவம் உனர்த்தி யருளினார்.

இவ்வாற்றால் இந்த இருவரினதும் வேறாகாத குமர பரத்துவத்தைச் சிந்திக்கச் செய்தருளினாருமாயினார்.

மெய்மையாகிய உலகில் இறுகப் பற்றுதற்குரிய உறுதுணையாகிய புணை அவன் திருவடிகளேயா மாதவின் அவை மெய்ப்பதம் என்பத்டன.

“போற்றுவாம்” என நாவின் தொழி லாகிய தோத்திரத்தையே கூறினாரேனும் ஒரு மொழி யொழி தன்னினாங் கொளற் குரித்தே” என்பதனால், மனத்தால் தியா னித்துக் காயத்தால் வணங்குவாம்

என்பதுங் கொள்ளப்படும். பன்மையாற் கூறினார், கந்தவேள் புராணந்தன்னைக் காதலித்து ஒதுவோர் பொருள் விரிப்போர் கேட்போர் யாவரையும் உள்ப்படுத்து தென்க. “யாம்” என்பது தோன்ற எழுவாய்.

உச்சியின் மகுடமின்ன

உச்சிர நுதலினோடை
வச்சிர மருப்பினாற்றை
மனிகாள்கிம் புரிவாய்க்
மெய்ச்செவிக் கவரிதூங்க
வேழா முகங்கொன்றூற்ற
கச்சியின் விகடசக்கரக்
கணபதிக் கண்டிசம்வாம்.

மேலைச் செய்யுளில் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அரும்பெருஞ் சோதி யாகிய விநாயகப் பெருமானின் திருப் பெரு வடிவத்தைக் குறிப்பிட்டு, அப்பெரு மானின் அடிமுடிகள் என்னுதற்கும் எட்டாதவைகளாகயினாலே, மெய்ப்பதங் களாகிய திருவடிகளை ஒருவாறு நினைவுகூறச் செய்து, நடுவதாகிய திருவயிற்றின் பருமை பெருமைகளை அதன்கண் அணியாகிய உதர பந்தனத்தில் ஆதித்திய மண்டலம் ஒரு சிறு மணியா யமையுக்கத்தால் உணரவைத்து அம்முறை யானே அப்பெருமானின் திருமுடியையும் நினைவிலிருத்தப் புகுந்த ஆசிரியர் இச்செய்யுளால் ‘உச்சியில் மகுடம்’, நெற்றியில் ஓடை, “மருப்பில் கி புரி” என்றினைவகள் செய்யும் ஒளி விசேடங் களோடும் மெய்மையாகிய செவிகளோடுவ் கூடியதும் பிரணவ வடிவினதும் ஆகிய வேழமுகத்தை உள்ளமாகிய கிழியில் அன்பு ஒழுக ஒழுக எழுதி” அடியும் நடுவும் முடியும்கிருந்தவாற்றால், மற்றை அங்க உபாகங்களைத் தத்தமக்கியன்ற வற்றால், “பாதச்சிலம்பு” பொன்னானரை

ஞான்', 'பூந்துகிலாடை' பேழை வயிறு' 'பெரும் பாரக்கோடு' 'சிந்துரத் திலகம்' 'அஞ்சுகரம்' 'அங்குசபாசம்', 'நீலமேனி', 'நான்றவாய்', 'மூன்றுகண்', 'முப்புரிநால்', 'இரண்டு செவி', 'இலங்கு பொன்முடி' என்றிங்ஙனம் இயைபு செய்து, எப்படியன் எவ்வண்ணத்தன் என்று எண்ணுதற் கரியானை ஒருவாற்றாளைண்ணித் தியா னிக்கச் செய்தருளினாரென்க. 'திருத்திய அருந்தவம்' என்று தொடங்குகின்ற சங்கறப் நிராகரணக் காப்பும் ஈட்டுச் சிந்தனை செய்தற்குரியது.

'மூவிரு முகவ்கள் போற்றி
முகம்பொழி கருணை போற்றி

ஏவருந் துதிக்க நின்ற
ஈராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள்
மலரடி போற்றி யன்னான்
சேவடிலும் மயிலும் போற்றி
தீருக்ககவேல் போற்றி போற்றி

இச் செய்யட் பொருளை "முழுமதி யன்ன ஆறுமுகங்களும்"; முண்டக மஸரந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணும்" "ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க" என்றந்தொடக்கத் தோத்திரப் பொருள்களோடி யைத்துச் சுப்பிரமணிய பெருமானைத் தியானஞ் செய்க.

பட்டதெல்லாம் போதும் தினி நீலை துணைமருகா!

அறியாத செயல் பலதில் இறங்கி - மருகா
அவமானப் பட்டதினிப் போதும் போதும்
குறியாக உளைப் பற்றிக் கொண்டேனே, வேல் மருகா
குமரேரா எமைசூள வாரும் வாரும்
தவியாது தவித்தேனே அப்போது அப்போது
தமிழ் குருவே மயிழழகா பாரும் பாரும்
கவிபாடி உளைத் துதித்தேனே நாளும் நாளும்
சிலை வடிவான குருவே வினை தீரும் தீரும்.

சி. தனபாலசிங்கம்

சமுத்துத் தமிழ்ச் சாதனச் செய்யுள்கள்

கலாநிதி கா. இந்திரபாலா
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

தென்னிந்தியாவிலே கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் ஆகிய சாசனங்களிலிருந்து பெருந்தொகையான பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்கள் தீரட்டப்பட்டுள்ளன. இலங்கையிலும் பல தமிழ்ச் சாசனங்கள் கிடைத் துள்ளபோதிலும், இவற்றிலே மிகக் குறைவாகவே செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும் நமக்குத் தற் பொழுது கிடைத்துள்ள சில சாசனச் செய்யுள்களுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு.

சமுத்துப் பூதந்தேவனார் இயற்றிய செய்யுள்கள் இலங்கையில்தான் இயற்றப் பட்டவையா அல்து அப்புலவர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் இயற்றப் பட்டவையா என்பதை நாம் அறியோம். இவருக்குப் பிறப்பட்ட காலத்து சமுத்துப் புலவர்கள் இயற்றியவையாக நமக்குக் கிடைத்துள்ள தமிழ் நூல்கள் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவையல்ல. பூதந்தேவனார் காலத்துக்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமிடையிலே இலங்கையிலே தமிழ்க் குடிகள் வாழ்ந்து வந்திருந்தாலும், அக்காலப் பகுதியைச் சேர்ந்த சமுத்துத் தமிழ்நூல்கள் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை எனினும் இக்காலப் பகுதியிலே இயற்றப்பட்ட இரு தமிழ்ச் செய்யுள்களை நாம் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து பெற்றுள்ளோம்.

இவற்றுள் மிக முற்பட்டது அநூராத புரத்திலே நான்கு நாட்டார் என்னும் வணிகக் கணத்தினாலே பொறிக்கப்பட்ட

கல்வெட்டிலே உள்ளது. இது கி.பி. ஒன் பதாம் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டிலே பொறிக்கப்பட்டது. இச்செய்யுள் தன்ம பாலன்னன்னும் பெளத்த பிக்குவைச் சிறப்பித்துக் கூறும் ஒரு செய்யுளாகும். இது ஒரு வெண்பா ஆகும். இச் செய்யுள் பின்வருமாறு :

யோதிநிமூலர்ந்த புன்னியன் யோலெவ்விர்க்குந் தீவிருள் சுரக்குஞ் சிந்தையான் - ஆதி வருதன்மய் குந்றாத மாதவன் மாக்கோதையாரு தன்மாலனுளான்.

இதற்குப் பின்பு சாசனங்களிலிருந்து கிடைக்கின்ற தமிழ்ச் செய்யுள் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே ஆட்சி புரிந்த நில்லங்க மல்ல மன்னன் காலத்திலே பொறிக்கப்பட்ட பண்டுவெல் நுவாக் கல்வெட்டில் உள்ளது. இது ஒரு விருத்தப்பாவாகும். இச் செய்யுள் பின்வருமாறு :

தென்விலங்கைக்கோன் யாக்கிரமாகு நிற்சங்க மல்லற் கியாண்டஞ் சிற் தினகரன் சுறுவிலைனந்த வித்தையிலுக் தீர்ப்பாதி யேழ்பக்கம் யான்னவன் திகழ ஜவர்கண்டன் வனுபேசி கூலங்கை அதிகாரி அகுதுபயங் தென்யாக்ரமன் மேனௌச் சௌனவிநாதன் திரும்பியரன் மன்னிய சிறப்பில் மலித்ரு மழகாற் யாக்ரம அதி காரிப் பிரிவை வளர்தா அமைத்தான் ஸ்ரீபா நகருள் மதியாள் பஞ்சரன் மகிழ்ந்தேம்

இதற்குப் பின்பு, பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஒருவன் சிங்கள இராச்சியத்திலே பெற்ற வெற்றியைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட வெண்பா ஒன்று கோடைப் பகுதியிலே கொட்டகம் என்னும் ஊரிலே கிடைத்த கல்வெட்டிலே காணப்படுகின்றது.

இது பின்வருமாறு :

கங்கனம் வேற்கன்னினையாற் காட்டினார்
காமர்வளை
யங்கயக்க மேற்கிலும் யாழ்த்தார் - யாங்காலிந்சு
சிங்கக நகராயினைச் சேராவதுரீசர்
தங்கள் மட்டாது தாம்.

இறுதியாகப் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே கோணேஸ்வரக் கோயிலிலே பொறிக் கப்பட்ட ஒரு சாசனச் செய்யுள் இன்று திருக்கோணமலை கோட்டை வாசலிலே காணப்படுகின்றது. இது பெரிதும் சேத மடைந்துள்ளது. எனினும் வெண்பா பின்வருமாறு அமையலாம் என்று கொள்ள இடமுண்டு.

முன்னே குளக்கோடன் மூட்டுத் திருப்பளி மின்னே பறங்கி மிரிக்கவே - மன்னவின் வாள்ளாத தளையிழற் பழித்தேவந்து என்னார் வருவேந்தார்கள்.

தெய்வம் நன்று கொல்லும்

குருகுலத்தில் சீடன் ஒருவன், தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்று பாடம் சொன்ன குருவிடம், தெய்வம் கூட மன்னிக்காவிடில் தவறு செய்தோர் கதி என்ன? எனக் கேட்டான். சீடனுக்கு அதை விளக்கவிரும்பினார் குரு.

இராவணன் தவங்கள் நிறையச் செய்து பிரம்மாவிடம் பல வரங்களைப் பெற்றிருந்தான். அதனால் இறுமாப்கொண்ட அவன், எமனால் கூட தன்னை எதிர்க்கமுடியாது என்று கர்வத்துடன் அவருடன் போருக்குச் சென்றான். இராவணனுக்கும் எமதர்மனுக்கும் நடந்த போரின்போது காலதண்டத்தை எமன் உயர்த்தியபோது பிரமா தோன்றி எமனே! இந்தக் காலதண்டத்தை இராவணன் மீது ஏவி அவனைக் கொன்று என் வரத்தைப் பொய்யாக்கவிடாதே! என் வரத்தைப் பொய்யாக்குபவர்கள் உலகத்தை வஞ்சித்த பாவத்துக்கு ஆளாவார்கள் என்றார். பிரமனின் வாக்கை ஏற்று தேரோடு மறைந்தார் எமன்.

விவரந்தெரியாத இராவணன் தனக்குப் பயந்துதான் எமன் ஒடி ஒழிந்ததாக எண்ணி, நான் எமனையும் வென்றுவிட்டேன் எனக்கொக்கரித்தான். மேலும் மேலும் தவறுகளை வளர்த்துக் கொண்டான். சீதை அபகரித்து அவற்றுள் ஒன்று. இப்படித்தன் வலிமையால் பல பாவங்கள் செய்த இராவணன் மன்னிப்புக்கான அளவை மீறி இறுதியில் இராமரால் கொல்லப்பட்டான்.

இராவணன் மட்டுமல்லாது, நம்மெல்லோரின் பாவங்களையும் கடவுள் மன்னிக்கிறார். நம்மைத் திருத்திக்கொள்ள தரும் வாய்ப்புக்களே, தெய்வம் நின்று கொல்வதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. வாய்ப்புக்களைக் கோட்டைவிட்டு, பாவச்சுமையை ஏற்றிக்கெண்டால், மன்னித்தது போதுமென தெய்வம் தண்டிக்கிறது என்றார் குரு. சீடன் தெளிவடைந்தான்.

கருணை

அஞ்சள்மொழி அரசு
திருமுநூக் கிருபானந்தவாரியார்

கருணையென்பது ஒப்பற்ற ஒரு பொருள். அதனை எல்லோரும் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இறைவர் கருணையே வடிவானவர். அவருடைய கருணையை நாம் பெறவேண்டும். எல்லோருக்கும் இறைவருடைய கருணையைப் பெறவதில் விருப்பந்தான். ஆனால் விரும்பியபடி எல்லோரும் பெறுகின்றார்களா? இல்லை. ஒரு சிலர்தான் பெறுகின்றனர். பலர் கடவுள்கையை கருணையைப் பெறாமல் கவல்கின்றனர். ஏன்?

கடவுள் சிலருக்குக் கருணை செய்வதும், பலருக்குக் கருணை செய்யாமலும் இருப்பாராயின் அவர் பாரபட்சம் உடையவர் ஆகின்றனர் அன்றோ? கடவுளுக்கு எல்லோரும் குழந்தைகள் தானே. அன்புள்ள தாய் எல்லாக் குழந்தைகளையும் ஒன்றுபோல் அன்பு பாராட்டி ஆதரிப்பாள். சில குழந்தைகளைப் பட்டினி பாடுவாளா?

சர் வஜீவதயாபரரான் ஆண்டவர் பலருக்குக் கருணைபுரியாமல் இருப்பாராயின் அதற்குத் தகுந்த காரணம் யாது? அவரோ கருணைக்கடல். பலர் வந்து தண்ணீரை முகந்து கொண்டு போவதனால் கடல் வற்றிவிடாதே.

அடியவரும், தவசீலரும், சிவஞானி களும் ஈசனுடைய கருணையை நாடி நாடி ஓடி ஓடிப் பெறுகின்றனர்.

“எந்தநாள் கருணைக்குரித்தாக நான் எனவும் என்னிடம் எனவாட்டுதே”

என்று இனிமையாகக் கூறுகின்றனர் தவராஜ்சீலராகிய தாயுமானார்.

கடவுளுக்குக் கருணையே திருமுகங்கள்; அவருடைய திருமுகங்களில் குற்றாலம் அருவியிலும் மிகுதியாகக் கருணையருவி பொழுகின்றது.

“முகம் யாழி கருணை யோற்றி”

“கருணைக்கார் முகங்களாறும்”

“கருணை யாழி கமலமுகமாறும்”

“உனது முக கருணைமல்லாறும்”

காகங்கள் கோடி கூடி நின்றாலும் ஒரு கல்விற்கு முன் நிற்காது. அதுபோல், கோடிவினை கூடி நிற்கின்றும் கடவுள்கையை கருணை வெள்ளத்தில் ஒரு துளி படுமாயின் கோடி வினையும் பறந்து போம்.

“காகமானது கோடி கூடியின்றாலும் ஒரு

கல்வின்முன் எதிர் நிற்குமோ

கர்மமானது கோடி மூன்னே செய்தாலு நின்

கருணைப்பவாக அருளைத்

தூகமாய் நாடுனரை வாதிக்க வல்லதோ?”

இறைவருடைய கருணை கடவினும் பெரிது. சமானமில்லாதது. அது “தனிப் பெருங் கருணை”, “கேழில் பரங் கருணை”.

இத்தகைய இறைவனுடைய கருணையை எல்லோரும் எய்த வேண்டாவோ?

கடவுள் கருணை செய்வதில் தயங்குவதில்லை. ஒருவருக்கு ஒரு வண்ணமும் மற்றொருவருக்குமறுவண்ணமும் அவர்பால் இல்லை. அவர் பாரபட்சம் அற்றவர். எல்லா உயிர்களும் அவருக்கு ஒன்றுதான்.

தண்ணீரில் பஞ்சை வைத்தவுடன் பஞ்ச தண்ணீரை இழுத்துக் கொள்ளுகின்றது. கல்லைத் தண்ணீரில் வைத்தால் கல் தண்ணீரை இழுப்பதில்லை. ஏன்? அது தண்ணீரின் குற்றமா? கல்லின் குற்றமா? கடினமாக இருப்பதனால் கல் தண்ணீரைத் தனக்குள் பெறவில்லை. மென்மையான பஞ்ச சாம்பல் இவைகள் தண்ணீரைப் பெறுகின்றன.

அதுபோல் கடினசித்தம் உடையவர்கள் கடவுள் கருணையைப் பெறுகின்றார்களில்லை. இரக்கமுள்ள சாதுக்கள் கடவுளுடைய கருணையைப் பெறுகின்றனர். கருணையினால் தான் கருணையைப் பெறவேண்டும். வைரத் தினால் வைரத்தை அறுப்பது போல் என்று அறிக.

நம்மினும் தாழ்ந்த இயர்கள் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு, நாம் உள்ளாம் இரங்கிக் கருணை புரிவோமானால், நம்மினும் மேலான இறைவர் நம்மீது கருணை புரிகின்றார். நாம் யார் மாட்டுங் கருணை காட்டாது கல்லைப்போல இருப்போமாயின் கடவுள் கருணை நம்மீது எப்படி எய்தும்? கடவுள் கருணை மீது குற்றமில்லை. அதனைப் பெறுவதற்கு நாம் ஆயத்தமாக இல்லை. அதற்குரிய பண்பு பெறவில்லை.

அதனால் நாம் கருணையைடையவர்களாகத் திகழுவேண்டும். மன்னுயிர்களை

இன்னுயிரைப் போல் என்னி இரங்க வேண்டும்.

எவ்வழிருந்த நன்றாயிர்போல் என்னி யிரங்கவழிகள் தெய்வ அருட் கருணை செய்யாம் யாராய்ச்.

எவ்வழிருந்த நன்றாயிர்போல் என்னும் தயோதனர்கள் செவ்வறிவை நாழிகிச் சிந்ததவையும் தெந்நாலோ.

- தாயுமானார்

கருணை என்பது அனுத்துணையுமில்லாதவர், வெறும் பூஜையினாலும் ஜபத்தினாலும் இறைவனுடைய கருணையைப் பெறமாட்டார்.

“கருணையினால் கடவுளுடைய கருணையைப் பெறலாம்” என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அடியில் வரும் சரிதை விளங்குமாறு காண்க.

நாகபுரி என்பது ஒரு சிறிய ஊர். அந்த ஊரில் அநேகமாக ஏழைகள் தான் வாழ்ந்தனர். இரண்டொருவரே தனவந்தர். எல்லோரும் நன்கு உழைத்து வயிறு வளர்த்து வந்தனர். கமலம் என்பவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை. குழந்தை பிறந்த ஓராண்டில் அவள் கணவன் மாண்டு விட்டனன். கூவி வேலை செய்து தன் குழந்தை கண்ணம்மாளைக் காப்பாற்றி வந்தனள். கணவனையிழுந்து வறுமையினால் வாடி வருந்துங் கமலத்தை உறவினா் ஒருவரும் நெருங்குவதில்லை. “உண்டானபோது தானே கோடானுகோடி பேர்” கமலம் புல்லறுத்தும், நெல் குத்தியும், பாத்திரம் விளக்கியும் அதனால் வரும் காசுகளைக் கேழ்வரகு, சோளம், கம்பு வாங்கி கஞ்சி செய்து குழந்தையும் தானும் பசியாறுவாள். அரிசியன்னம் முக்கியமான நாளில் தான் சமைக்க முடிந்தது. வெய்யிலில் வேலை செய்வதனால்

அவனுடைய பொன் மேனி கரிந்துவிட்டது. தலைமயிர் உயிர்ந்துவிட்டது. சில சமயங்களில் வேலை கிடைக்காது. குழந்தைக்கு மட்டும் உணவு கொடுத்துவிட்டுத் தான் பட்டினி கிடப்பாள். அவனுடைய பரிதாபத்தைக் கண்டு மனம் இரங்குவார் ஒருவருமில்லை.

கமலத்தின் மனம் பால் போன்றது. கனிந்த உள்ளாம் படைத்தவள். தன்னை விட எளியவர்களைக் கண்டால் கண்ணீர் விடுவாள். இனிய உரை கூறி ஏதாவது தந்து உபசாபிப்பாள். கண்ணம்மாளுக்கு வயது ஏழு ஆடுவதும் பாடுவதுமாக இருந்தாள். வீதியில் விளையாடுகின்ற பொழுது மற்றைக் குழந்தைகள் தங்க வளையல், தங்கக் கொடி, தங்கக் காப்பு, பட்டுச்சட்டை முதலியன அணிந்து அழகாக வருவதைப் பார்ப்பாள். தாயினிடம் ஓடி “அம்மா! அதோபார் அது மாதிரி எனக்கு நகை செஞ்சிப்போடு” என்று சிறுங்கி அழுவாள். கஞ்சிக்கே வழியில்லாத அவள் நகைக்கு எங்கே போவாள்? குழந்தையை மார்போடு அணைத்து “அம்மா! அழாதே நீ பெரியவளாக ஆனவுடன் உனக்கு நிறையச் செய்து போடுவேன்” இப்போது போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது” என்பார். கண்ணம்மாள் “போம்மா! இப்பவே போடுஅவங்கல்லாம் என்னென் போல் தானே இருக்கின்றார்கள். அம்மா! எனக்கு ரொம்ப ஆசையாயிருக்குப் பட்டுச் சொக்கா....” என்று அழு ஆரம்பித்தாள். கமலம் மகளை வெகு பாடுபட்டு சமாதானப்படுத்தினாள்.

கொடிய பஞ்சம் வந்துவிட்டது. எங்கும் மழுமயில்லை. கிணறு குளங்கள் எல்லாம் வற்றிவிட்டன. குடிதண்ணீரே கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. ஜனங்கள் அளவற்ற

வேதனையடைந்தனர். பட்டினியால் பலர் மடிந்தனர். உணவை நாடி அங்கும் இங்குமாக அலைந்து ஏழைகள் கால் ஒடிந்தனர். “என் செய்வோம்” என்று ஏங்கி மனம் இடிந்தனர். ‘பசி’ ‘பசி’ என்ற சொல்லே எங்கும் முழங்கியது. வாயில்லாத உயிர்களாகிய ஆடுமாடுகள் நாய் முதலியவைகளும் தண்ணீரும் உணவுமின்றித் தவித்தன. பறவைகள் பட்டினியால் வாடிவருந்தின.

பட்டினித் துன்பத்தாலும், வெய்யிலின் கொடுமையாலும் கமலத்தின் உடல் நலம் குண்ணியது. பாயும் படுக்கையுமாக ஆணாள். நோயினால் நொந்தனாள். வேலை செய்தாலே உணவு கிடைப்பது அரிது. வேலையின்றி படுக்கையில் உள்ள அவனுக்கு உணவு எப்படிக் கிடைக்கும்? பாவம்! பட்டினியால் பதைப்பதைத்தாள். கண்ணம்மாளும் பட்டினி. பன்னிரண்டு வயதுடைய அவள் உடம்பு மெலிந்துவிட்டது.

கண்ணம்மாள் தாயார் படுக்கையில் கிடந்து பரிதவிப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தினாள். “அம்மா! உங்களுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கின்றது? தாங்கள் வரவர இளைத்துப் போய்விடுகின்றீர். பேசுவதற்குக் கூட உங்களுக்கு வலிமையில்லை. அம்மா! நான் என்ன செய்யவேண்டும்? கடவுள் நம்மைப் பரிசோதிக்கின்றார்” என்று விம்மி விம்பி அழுதாள்.

கமலம், “குழந்தாய்! அழாதே முற்பிறப்பில் புண்ணியம் புரியாதவர் இப்பிறப்பில் துன்புறவர். நமது வினையை நாம் தானே அனுபவித்தல் வேண்டும். கடவுள் பாரப்பச் சீல்லாதவர். நான் வயது சென்றவள்; பழுத்தவோலை, நீ இளங்

சிறுமி, குருத்தோலை. உன்னைப் பற்றித் தான் நான் கவலைப்படுகின்றேன். நீ என்னைப்பற்றி வருந்தாதே. நீ என் குலக்கொழுந்து” என்ற மகளின் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து முகத்தைத் தொட்டு முத்தங் கொடுத்தாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் உதிர்ந்தன.

கண்ணம்மாள் தன் தாயின் பசியைத் தீர்த்து அவள் உடம்பைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, உணவு எங்கே கிடைக்கும் என்று ஏங்கிய மனத்துடன் வெளியே சென்றாள். இரண்டு மூன்று வீட்டில் சென்று, “அம்மா பசி, காதடைக்கின்றது. ஒரு பிடி சோறு கொடுங்கள்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டாள். “சீநாயே! போ, மூஞ்சியைப் பாரு. ஒடு ஒடு நிற்காதே” என்று விரட்டியடித் தார்கள். எங்கும் அவளுக்க ஒரு பிடி சோறுகூடக் கிடைக்கவில்லை. அவள் கால்கள் தடுமாறின. கண்கள் பஞ்சடைந்தன. தாய்க்கு உணவு எப்படியாயினும் தர வேண்டும் என்ற உறுதியினால் சிறிது தெரியத்துடன் நடந்தாள்.

ஒரு வீட்டிலே கோதுமை ரொட்டி செய்து தட்டு நிரம்ப அடுக்கி குழந்தை களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அதைக் கண்ட கண்ணம்மாள் மெல்ல வாசற்படியருகில் நின்று “அம்மா! மெத்தப் பசியாக இருக்கின்றது. உயிர் துடிக்கின்றது. “ஒரு ரொட்டி கொடுங்கள்” என்று கம்மிய குரலில் கேட்டாள். அந்த வீட்டு அம்மை மனம் இரக்கமுற்று உடனே அன்புடன் ஒரு ரொட்டியைத் தந்தாள். கண்ணம்மாளின் முகம் மலர்ச்சியுற்றது. அகங் குளிர்ந்தது. “அம்மா! வீட்டில் என் தாயார் உடல் நலம் இன்றிப் பசியால் வாடி வருந்துகின்றாள், அவருக்கு ஒரு

ரொட்டி கொடுங்கள்” என்று கேட்டாள். அந்த அம்மை உடனே பதில் சொல்லாமல் மற்றும் ஒரு ரொட்டியைத் தந்தாள்.

கண்ணம்மாள், அளவற்ற ஆனந்த மடைந்து, தாய்க்கு ஒரு ரொட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு, தான் ஒரு ரொட்டியைத் தின்னவேண்டும் என்று எண்ணி விரைந்து நடந்து வந்தனள். வழியில் ஒரு நாய் மிகுந்த பசி தாகமுற்று களைத்து, உலர்ந்த நாலை நீட்டிக் கொண்டு குழித்த கண் களுடன் இருந்தது. அந்த நாய் கண்ணம் மாளைக் கண்டு தன் வாலையாட்டி “பசிக்கின்றது” ஏதாவது கொடு” என்ற குறிப் பில் தலையசைத்து அவளைப் பார்த்தது. கண்ணம்மாளின் மனம் உரு கியது. “ஆகா! இதற்கு எவ்வளவு பசியோ? வாயில்லாத பிராணி. நமக்காவது கடவுள் வாயைக் கொடுத்தார். கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடலாம். பாவம் இதற்க வாயில்லை. மிக மிகப் பசியால் வாடியுள்ளது. நமது பங்கு ரொட்டியைக் கொடுத்து இதன் பசியை ஆற்றவேண்டும்” என்று எண்ணி னாள். ஒரு ரொட்டியையெடுத்து துண்டு துண்டாகச் செய்து நாய்க்குத் தந்தாள். நாய் மிகக் கேக வேக வேகமாகச் சாப்பிட்டது. சிறிது தண்ணீருங் கொணர்ந்து குடிப் பித்தாள். நாயின் களை தீர்ந்தது. அதன் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு கண்ணம்மாள் மகிழ்ந்து தாயை நாடி நடந்தாள். நாடும் அவள் பின்னே சென்றது. கண்ணம்மாள் வீட்டிற்குள் நுழைந்து பசியுடன் இருந்த தாயை எழுப்பி, ‘அம்மா! இந்தா இந்த ரொட்டியைத் தின்று தண்ணீர் குடியுங்கள்’ என்று நீட்டினாள். கமலம், “மகளே! ரொட்டி ஏது? எந்த புண்ணியழுர்த்தி தந்தனர்? நீ பாதி சாப்பிடு, பாதி கொடு எனக்கு” என்றாள். “அம்மா! ஒரு புண்ணிய

வதி தந்தாள். உனக்கு ஒன்று, எனக்கு ஒன்று; இரண்டு தந்தாள். ஒன்று நான் தின்றுவிட்டேன். இது உங்களுக்குத் தானம்மா. நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். மிகவும் களைப்பாகவும் பசியாகவும் இருக்கின்றீர் என்றாள். அந்த சமயம், “அம்மா? மெத்தப்பசி. சாப்பிட்டு நாலைந்து நாட்கள் கடந்தன. உயிர் போகின்றாப் போவிருக்கின்றது. அம்மா! புன்னியவதி! சிறிது உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று ஒரு பிச்சைக்காரன் கூவினான். ரொட்டியைப் பிய்த்து வாயில் வைக்குந் தருணத்தில் கமலம் அந்தக் குரலைக் கேட்டாள். இவள் மனம் உருகியது. உடனே அந்த ரொட்டியை அந்தப் பிச்சைக்காரன் கையில் கொடுத்து, “அப்பா! சாப்பிட்டு இளைப்பாறு” என்றாள். அதைக் கண்டு கண்ணம்மாள் திருக்கத்தாள்.

அந்த ரொட்டியைப் பிச்சைக்காரன் தின்று, “அம்மா! உங்களுக்குக் கடவுள் எல்லா நலன்களையும் அருள்புரிவார். பசித்துன்பம் உங்களை ஒருபோதும் அனுகாது. நீடுழி காலம் சுகமாக வாழுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான். கமலம் மிகுந்த திருப்தியிடுன் கண்களை மூடினாள். கண்ணம்மாள் தாய் பசித்தி ருந்தும் தரும சிற்றதையுடன் ஏழைக்கு உதவியை கருணையை எண்ணி ஒருவாறு கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

அருட்ஜோதி வடிவுடன் ஒரு தெய்வம் கமலத்தின் கனவில் தோன்றியது. அவ்வொளிக்கடவுளைக் கண்ட கமலம் திருக்கத்துக் கும்பிட்டு நின்றாள். “அம்மா! உன் கருணைக்கு நாம் மகிழ்கின்றோம், உன் கருணையையவிட உனது திருப்புதல்வி கண்ணம்மாளது கருணை உயர்ந்துளது. அவளுக்குக் கிடைத்த இரு ரொட்டியில்,

ஒன்றை நாய் வடிவுடன் வந்த என்ககுத் தந்தனள். பிறகு பிச்சைக்காரன் வடிவில் எந்த எனக்கு நீ உன் பசியைப் பொருட்படுத்தாமல் ரொட்டியைத் தந்தன. தாயும் மகளும் கருணையின் சொருபங்களாக இருக்கின்றீர்கள். நானே நாயாகவும் பிச்சைக்காரனாகவும் வந்து உங்கள் இவருடைய அன்பையும் அளந்து அறிந்தேன். நீங்கள் இனி எந்நாளும் அழியாத செல்வத்துடன் வாழுக் கடவீர்கள்” என்று அருள்புரிந்து மறைந்தது. கமலம் திருக்கிட்டு எழுந்தாள். கனவிலே கண்ட அந்த அருட்ஜோதி வடிவத்தை அங்கும் இங்கு மாகத் தேடினாள். அவள் குடிசை பொன்மாளிகையாக மாறியது. ஒரு புறம் தானியக் குவியல்கள்; ஒரு புறம் தனக் குவியல்கள்; ஒரு புறம் நவரத்தினக் குவியல்கள்; ஒரு புறம் ஆடுடை ஆபரணங்கள். அஷ்ட ஜல்வரியங்களும் நிறைந்து இருந்தன. வறுமையின் சிறுமை பறந்து நீங்கியது. “கடவுளே! உன் கருணையே கருணை. இந்த ஏழைகளுக்கு இத்துணைப் பெரிய கருணை புரிந்தேரே. எம் பெருமானே! உன்னை ஒரு போதும் மறவேன்” என்று வாயார வாழ்த்தினாள். கண்ணம்மாள் எழுந்து நவநிதிகளையும் பொன் மாளிகை யையும் கண்டாள். தன் தாயின் திருவதி மேல் வீழ்ந்து, “அம்மா! இது என்ன அதிசயம்? இவைகள் எவ்வாறு வந்தன? மாயையா? கனவா?” என்று விளாவினாள்.

கமலம், “என் கண்ணே! உன் பங்கு ரொட்டியை நாய்க்குத் தந்துவிட்டு, “நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன்” என்று கூறி என்னைச் சாப்பிட வேண்டினாயல்லவா? நாய் வடிவத்திலே வந்தவர் கடவுள். அவரே மீண்டும் பிச்சைக்காரனாக வந்தார். என் கனவிலே தோன்றி அருள்புரிந்தார்.

பிறருக்குக் கருணை புரிந்த உனக்கும் எனக்கும் கடவுள் கருணை புரிந்தார்” என்றாள். கண்ணம் மாள் கடவுளின் கருணையை எண்ணி எண்ணி இதயங் குளிர்ந்தனள். அன்று தொட்டு அவர்கள் திருமாளிகைக்கு முன் கூடை கூடையாக ரொட்டியும், அன்னமும் வறியவர்க்கு வழங்கப்பட்டன. பஞ்சமும் கொஞ்சமும்

இன்றிப் பறந்தது. ஏழைகள் திரளாக வந்து பசியாறினார்கள். நிறைந்த ஏஸியில் உள்ள தண்ணீர் பல்லாயிரம் வயல்களில் பாய்ந்து பயிரைத் தழைக்கச் செய்வது போல், கமலத்திற்குக் கடவுள் தந்த செல்வம் பல்லாயிரம் ஏழைகள் வயிற்றை நிரப்பி உயிரைத் தழைக்கச் செய்தது.

“கருணை மணங் கமழ்க்”

ஆவலுட	ஓனாவுக்	கேற்றசுவை	பார்த்துலகில்	- அலையாதே
ஆடவரு	மூவாசைக்	கூத்ததனில்	ஆக்கைதனை	- அழியாதே
சாவதுமின்	னேபோஹ்த	தாக்குமெனும்	வாக்கதனை	- மறவாதே
சாருமுயிர்	நீள்சோதிப்	பேற்றையுறும்	போக்கதனை	- அருள்வாயே
தேவுலக	மேவீழிப்	போர்க்குவரும்	வேற்குழலி	- எனும் வீரா
சீருநை	மீதானைக்	காக்கவரும்	மாக்கருணை	- யுடையோனே
ஆவணிய	மாவாசைத்	தீர்த்தமடி	யார்க்குதவும்	- குமரேசா
ஆதரநல்	லூர்மேவிக்	கூர்த்தவடி	வேற்குஞறை	- பெருமானே.

விந்தினொடி ணைந்தகலை	கும்பியெழு	நாதமிவை	- களினோடே
வெங்குருதி என்புதசை	பம்புமுடல்	காவுதொழில்	- முடியாதோ
தந்தனத	னந்தமெனும்	தண்டையணி	ஒகைபொழி
சஞ்சலமி	குந்தவெனை	அஞ்சலென	- இருதாளா
சுந்தரனின்	மைந்தவெனன	வந்தரச	உரையாயே
தொழில்வழியில்	அண்டமென நின்றுகவி	மாமதுரை	- புரிவோனே
சிந்தைகுளிர் பண்புநெறி	பொங்குதமிழ்	பாடுவென	- மொழிவோனே
தில்லைநிகர் நல்லைநகர்	செல்வமுயர்	ஞபசிவ	- வழிவோனே
		கோயிலுறை	- பெருமானே

அருட்கவி சி. விநாசிஞ்சும்பிப் புலவர்

நல்லூரை நாடுவோம்

அமர் க.சி. குஸரத்தினாம் அவர்கள்

நல்லூர் என்றதும் பழைய தமிழர் தலைநகரத்துக் கோயில் கொண்டிருளி யுள்ள முருகனையே முதலில் நினைப்பார். கந்தவேள் வேல் முருகன் காங்கேயன் காதலித்து வந்த நல்லூர் என்று ஆறுமுக நாவலரின் ஆசிரியர் சேனாதிராய முதலி யார் பாடியுள்ளார். பூமாதும் நா மாதும் பொருந்தி மகிழ்ந்து நிதம் வாழும் நல்லூர் என்றும், நன்னகர நாகரிக நல்லூரே என்றும் கூறுவர்.

நல்லூரில் கோயில் கொண்ட முருகன் தன்னைப் போற்றும் அடியார் களின் புன்மையிருளை நீக்குதலால் நாற்றிசை மக்களும் நல்லூரை நாடுவர். நல்லூர் சிவனையொத்தது. உமாதேவி யாரையொத்தது, தெய்வயானையை யொத்தது. வள்ளிநாயகியையொத்தது. திருமாலையொத்தது. பிரமனையொத்தது. இந்திரனையொத்தது. அகத்தியரையொத்தது என்றெல்லாம் சேனாதிராயர் பாடிப் போற்றியுள்ளார்.

அன்பர்களுக்கு அருள்புரிவதற்கு ஆறுமுகப் பெருமான் தமது ஆறுபடை வீடுகளில் ஆசையுடன் வீற்றிருக்கும் அருட்கோலத்தில் நல்லூரிலும் நம்மெல்லோரையும் ஆட்கொள்ள எழுந்தருளியுள்ளார். இங்ஙனம் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலத்தை செல்லையாப்பிள்ளை

யென்பார் இற்றைக்கு ஜப்பதாண்டுகளுக்கு முன் பாடிய பாடல் ஒன்று வருமாறு - அறுமுகமும் பன்னிருஷங் கரமும் வேலும்

அயவர தழுங்கடமிய எளங்கள் மார்பும் குறங்கையும் கருளையாழி விழிமுந் நான்கும் குஞ்சராமன் மகளிருவர் குலவத் தோகையும் வயுமயின்மே வெர்ந்ததிருக் கோல வயன்றும்

மிரியாதன் வந்திருள்ளோ பேணா நிற்கும் உறுவதென் வரினுமொளிர் வேற்க ரத்தாள் உரித்துக்கொயாம் வருவனென் உள்ளகிறதே.

யாழ்ப்பாணத்தாரின் பேரன்புக்குரிய நல்லூரை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் போற்றி வந்தனர். நல்லூரைக் கட்டிய மன்னன் ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகு என்பானைச் சூழ குல வம்சோத்பவ ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகபாகு என்னும் கட்டியத்திற் புகழ்ந்தனர்.

நல்லூரைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் மறைந்தொழிந்து போகாமல் பெரியவர்கள் பேணிக்காத்துக் கொள்வார் களாக. சேனாதிராய முதலியார் பாடிய நல்லைவெண்பா, நல்லைத்திரிபந்தாதி, நல்லைக்குறவஞ்சி, நல்லைக்கலி வெண்பா, உஞ்சற்பதிகம் முதலியன இக்காலத்தில் கிடைப்பதில்லை. இன்னும் இவரும் பிறரும் பாட பல தனிப்பாடல்களை யெல்லாம் நாம் திரட்டிப் பதிப்பித்தல் வேண்டும்.

கிளிநெச்சி மாவட்ட அறநெறிப்பாடுசாலைகளுக்கான
சிறப்புக் கருத்தரங்கு கனகபுரம் சிவபூமி பாடுசாலை ஈவாமி
இராமதாஸ் மண்பத்தில் நடையெற்றது.

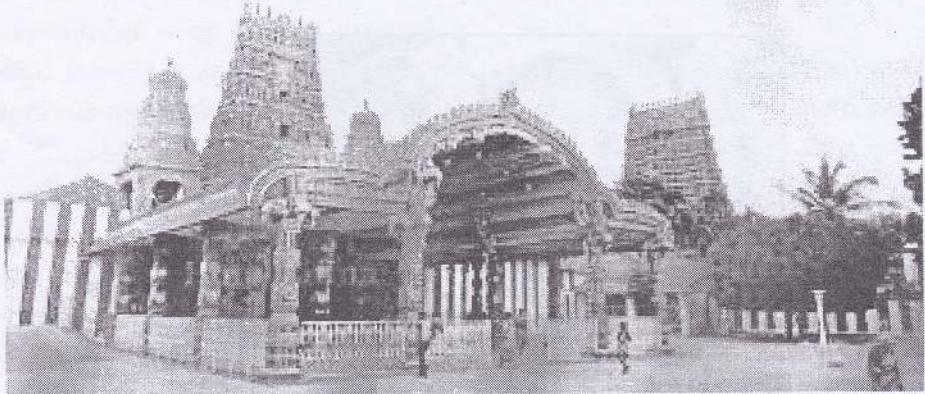

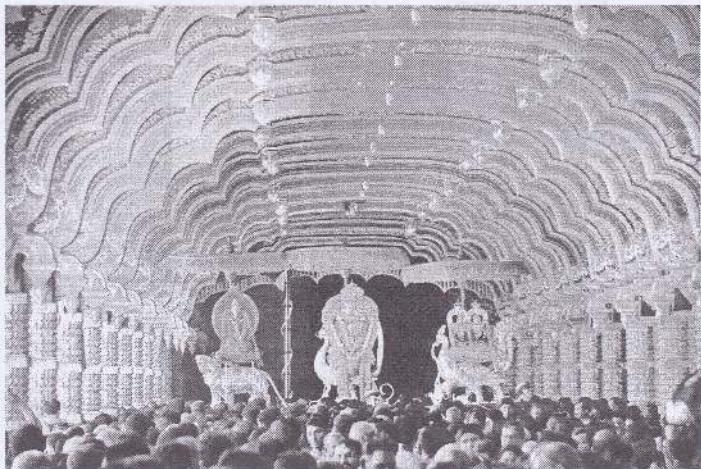
நல்லூர் கந்தன் ஆலய வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்த
முன்னாள் அறங்காவலர்
அமர் சண்முகதாஸ் மாப்பாணமுதலியர்

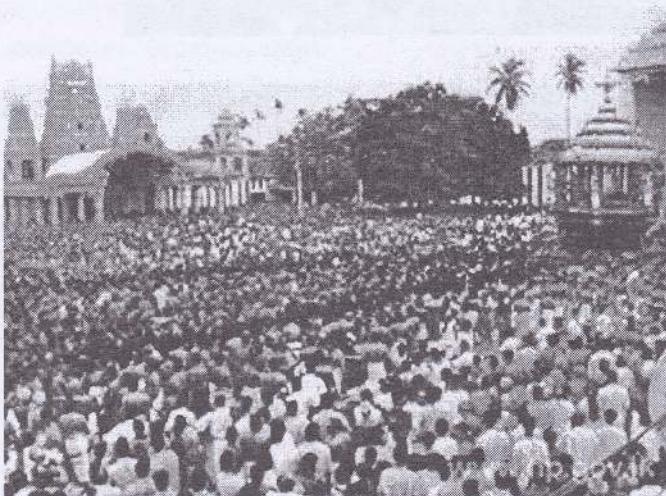

ந்ரவேலி வாய்க்காற்றரவைய் பிள்ளையர் கோவிலில் நல்லூர் கோவில் எச்மானுக்கு வரவேற்பு. சண்முகதாஸ் மாப்பாண முதலியாருக்கு கீ.வி.கனகரட்சை மலர்மாலை சூட்டி வரவேற்கின்றார். தீவு 1963இல் ஏுக்கமியட்ட படம்.

நல்லூர்க்கந்தன் விழாக்கோவங்கள்

நல்லூர் முருகன் ஆலய பழைமத்தோற்றும்

நல்லூர்க் கந்தன் திருப்புகழ்

சொக்கன்

காப்பு விநாயகர் துதி

நித்தனரு ளாவுதித்து	நிறைவான
நித்தியத்தை நாடுதற்கு	நெறிகாட்டிப்
பத்திசெயும் பேர்களுக்குப்	பரஞானம்
பற்றறுத்துப் பூரணமாய்ப்	பதிவித்தெம்
சித்தமதிற் பொற்றவிசிட்	மர்வோனே!
சித்திபுத்தி வல்லபைக்கு	மணவாளா!
அத்தன்றல்லைக் கந்தனன்னா!	அருளாளா!
அத்திமுக வித்தகநற்	பெருமானே!

பதிநல்லையினிற் பயிலும் பெருமான்

அழகு தமிழின் நிலவும் இனிமை	
அறிய அருளும்	முருகோனே!
அரிய நறிய மணமும் ஒளியும்	
அருளும் உலவுந்	திருமார்பா!

விழையும் அடியர் உயிரும் உளமும்	
விரவி அருளைப்	பொழிவோனே
மிகவும் இழிவு மலியும் அசரர்	
வெதிர அயிலை	விடுவோனே!

குழையை அளவும் நெடிய விழியள்	
குழலின் இனிய மொழியாளைக்	
குறவ ரிடையிற் கவர முதிய	
கிழவன் உருவில்	வருவோனே!

பழையன் எனினும் இளமை நிலவும்	
பகர அரிய	எழிலோனே!
பரமன் அருளைப் பதிநல் தையினிற்	
பயிலும் எமது	பெருமானே!

நல்லூர்ப் பதிதுங்கும் கந்தப் பெருமான்

உலகினில் அன்பு நிலைபெறல் ஒன்றே
உயர்வினை என்றும் தருமென்றே
ஒளிமதி யாளர் பலர் பலர் சொன்னார்
ஒருவரும் இன்று கருதார்கள்

அலைஅலை யாகத் துயரெனும் ஆழி
அடித்தடித் தார்க்கம் நிலைதன்னில்
அடிதடி கொள்ளள கொலையழி வல்லால்
அமைதியை உலகில் எவர் கண்டார்?

நிலையறு வாழ்வை நிலைபெறச் செய்தல்
நினைத்திட வில்லா மடவோர்க்கு
நிமலனின் மைந்தா! ஒருகணம் உன்றன்
நினைவினை ஈந்தே அருள்வாயே!

தலைமையை வேண்டித் தலைபழு தான்
தகைமையி லாளர் தலைநீங்கத்
தலமுயர் நல்லைப் பதியினில் என்றும்
தயவளி கந்தப் பெருமானே.

கறை கழுவும் கந்தப் பெருமான்

தெளிதமிழி னாலும் மறைகள்பல வாலும்
தெரிவரிய ஞானப் பெருமான்கான்
திகழுமதி யாலும் அறிவுநிதி யாலும்
தெளிவுபெற லாகாப் பெருமான்கான்

கிளியனைய மாதர் ஒருவுவத னாலும்
கெழுமியற வாடாப் பெருமான்கான்
கிடுகிடென நல்ல துதிகள்பொழி வாலும்
கெடுதிகளை யாத பெருமான்கான்

நளிமலரி னாலும் இனியஅவி யாலும்
நலமருள லாகாப் பெருமான்கான்
நகைமருவி நீசர் எமதுமன நேர்மை
நவையறுதல் தேரும் பெருமான்கான்

களிமிகுடி யோடே உளமதனை ஈவார்
 கருதுவதை ஈயும் பெருமான்கான்
 கல் னுறுநல் லூரி னிடைமருவி நானும்
 கதைகமுவ கந்தப் பெருமானே!

எல்லாம் கந்தன் அருளே

எழில்தங்கிய பொழிலும் பல
 கரு ஏஞ்சுவைக் கனியும்
 இதழந்திடு வளியும்மலர்
 உளரும்மது கரமும்
 எவரும்களி கொளும்நல்லயில்
 அமர்ந்தேயருள் ஈயும் அருளாளா

இமயப்பெரு மலையத்தது
 புகுப்பிக்கிடும் அரசன்
 இதப்பத்தறு கனிவிற்கொரு
 வடிவேயென வளர்வாள்
 உயமங்கையின் அருள்பங்களின்
 விழபொங்கிடு தீயில் எழுவோனே

கழுல்பின்னிடு பொழிபண்ணிடு
 கொடியென்றிடு மாதார்
 குடைசெய்தனர் எனவுன்னிடம்
 பழிசொல்லிட றற்றேன்
 கூரார்ளயில் விழிவளியிற்
 குடுந்தாயலை யோநீ குமரேசா

கொடிதுற்றிடு புவிவாழ்விது
 குடுபுண்டெனி லதுவும்
 குகளீசெயும் அருள்லீலையென்
 றறிவேனத னாலுன்
 குடுபோல்வன நிறைவேயெனக்
 கொள்வேன்மிக நன்றே குலவேலா

நிழல்வெய்யினி லல்லாலினி
 தாகாதெனு முண்மை

நஸ்யை உகந்த கந்துப் பெருமான்

கரையி லாதுல கந்தனி லாசைகள்
 கனக்க வாகிட நாள்தோறும் தீமைகள்
 கதித்தெ முந்தன மாந்தரி லேபெலர் கடையோராய்க்
 கடுத்த சொற்களும் எந்தவேர் போதிலும்
 கணக்கி லாதபொ றாமையும் பொய்களும்
 கலக்க அங்குதல் அற்றிடு பேய்களாய்க் கதிகாணார்

இரையெ ன்சிறி யோர்களை நாள்தொறும்
இழித்து மேகொவும் காலர்க் ளாகியே

இகந்த கணநர காக்குதல் சாலுமோ? இவராலே
இனைந்த பேர்களும் நல்லவர் தாழுமின்
றிடர்கள் பெற்றுவ ருந்துவ துன்விழிக்
கிளக்க தாகுதல் இல்லையோ சொல்லுவாய் இனையோனே

புரைக எால்நிறைந் தின்றைய வாழ்வதான்
பொருள் தற்றதாய் மாறிய தாலினிப்
புலமை யாளருக் கிங்கிட மில்லையாம் புகழ்வேலா
புதுமை செய்திடத் தீமையைக் காய்ந்திடப்
புலமை கொன்றிட வேற்படை கொண்டுநீ
புவியி வேலையாரு கால்வர வேண்டுவோம் புலவோனே

வரையி லேகதித் தாடுதல் விட்டுநீ
மண்ணி லேபதம் வைத்துமே வந்துமே
மாய்த்தி ஞெந்தீமை தீய்த்திடு வாய்ஜயா மயில்வீரா
வனிதை தெய்வத குஞ்சி வள்ளியாம்
மங்கை மாரிரு பங்கை உகந்திட
மாட்சி சால்நல்லை நீயுகந் தாய்கந்தப் பெருமானே

நச்சும் நகர் நல்லைப் பெருமான்

பிச்சுக் குரைமாழி நச்சுக் குறுவிழி	அதனாலே
அச்சுப் படுமிடை	
இச்சைப் படவென உச்சுக் கலையெழில்	வலைவீசி
வைச்சுத் தருமவள்	
மச்சத் தசையதை எச்சிற் படவென	தருவானைக்
நிச்சும் சுவைபல	
கொச்சைப் படுமாழி மிச்சும் மிகையது	எடுத்தோதிக்
எச்சும் இலையென	
கச்சிற் றிமிறிடு பச்சைப் பக்முகைக்	மிகநாடிப்
கொச்சும் இலைனன	
பிச்சைப் பயலிவன் சிச்சி எனப்பலர்	பெரும்பாவி
பிச்சுப் பிடுங்கிய	
விச்சை இலைனன திச்சை தவிர்த்திடு	
நச்சும் நகர்நல்லைப்	பெருமானே!

செயக் கொழியான் கந்தப் பெருமாள்

பாரங்கொள் வாயென்னும்	பரிவாலே
பாசங்கள் நாசஞ்செய்	அருளாலே
ஆரங்கொள் மார்பதன்	அழகாலே
அடியர்தம் நெஞ்சங்கள்	நிறைவாயே
ஸரங்கொள் வார்கள்தம்	விழியாலே
இனிதுணை வழிபட	வருவாயே
சீர்தங்கு நல்லையின்	பெருவாழ்வே
செயக்கொடி யாய்கந்தப்	பெருமானே!

எது கூட வரும்?

ஒரு பெரிய பணக்காரரிடம் நிறையப் பணம் இருந்தது. பணத்தாலே எதையும் சாதிக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். அந்த ஊருக்கு மகான் ஒருவர் வந்தார். அவரை விருந்துக்கு கூப்பிட்டார் பணக்காரர். விருந்து முடிந்ததும், “இந்த ஊரிலேயே பெரிய பணக்காரன் நான்தான். உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எவ்வளவு செலவானாலும் செய்கிறேன்” என்றார் அந்தச் செல்வந்தர்.

“நீங்கள் கேட்பதனால் சொல்கிறேன்” என்று, அந்தச் செல்வந்தரிடம் ஓர் ஊசியைத் தந்து, “இந்த ஊசியை பத்திரமாக வைத்திருந்து நாம் இறந்த பிறகு இன்னொரு உலகத்தில் சந்திக்கும்போது இதை என்னிடம் கொடுங்கள். அதுதான் நீங்கள் செய்யவேண்டிய உதவி” என்றார் மகான்.

“அது எப்படி?” இறந்த பின்னர் எப்படி இந்த ஊசியை இன்னொரு உலகத்துக்கு எடுத்துவரமுடியும்? அது முடியாத செயலாயிற்றே!” என்றார் செல்வந்தர். அதற்கு மகான் “ஒரு சின்னப் பொருளைக்கூட இந்த உலகத்தைவிட்டு நாம் போகும்போது எடுத்துக்கொண்டு போகமுடியாது எனும்போது உங்கள் செல்வத்தையெல்லாம் எப்படி அங்கே எடுத்துக்கொண்டு வரப்போகிறீர்கள்” என்றார்.

மகானின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட செல்வந்தாரின் செல்வச்செருக்கு அடங்கியது.

- பக்கி

யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் 28-05-1906இல் கலாஜோகி ஆனந்தகுமாரசாமி ஆற்றிய உரை

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருதல்

கலாநிதி அவர்கள் தமது முதாதை யானின் பிறந்தகமான யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்த்துப் போகவும், இங்கே தமது சீதிருத்தச் சபையின் கிளை அலுவலகத்தைத் திறந்து வைக்கவும், தமிழ்ப் பெரியார்களைக் கண்டு பழகவும் விரும்பினார். தமது மனைவியார் எதெல் மேரி அம்மையாருடன் 28-05-1906இல் இங்கே வந்தார்.

அவருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் 04-06-1906இல் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மண்பத்தில், சட்டசபைப் பிரதிநிதி சேர். அம்பலவாணர் கனகசபை அவர்கள் தலைமையில் விற்பத்திமான்கள் மத்தியில் மகத்தான வரவேற்புபசாரம் நடைபெற்று, தமக்குக் கிடைத்த வரவேற்புக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகமாக அவர் நீண்டநேரம் அவையோர் மகிழ்ப் பேசினார்.

நம்மவர் தமிழ்ப்பண்பாட்டை மறந்து வேற்று நாகரிகத்தை விரும்பிய மன நிலையைத் திருத்துவதற்கான முறையிற் பேசினார். அவரின் தாயார் எலிசபெத் கிளே பீபி நல்ல குடும்பத்திற் பிறந்து ண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாகிப் பண் பாட்டியலை அறிந்து சேர். முத்துக்குமார சுவாமியையும் அவர்தம் தமிழ்ப்பண்பாட் டினையும் விரும்பித் திருமணம் செய்தவர்.

ஆனந்தரின் பேச்சின் சுருக்கம்

“நான் குழந்தைப் பருவம் முதலாக இங்கிலாந்தில் வளர்ந்தமையால் தமிழில்

விரிவரையாற்றக்கூடிய அளவு திறமை எனக்கில்லை. எனவே நான் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதை தயவு செய்து மன்னித்துக் கொள்ளவும். என்னை உங்களில் ஒரு வனாக வரவேற்று உபசரிப்பதைக் கண்டு உங்களுக்கு உள்மார் நன்றி கூருகின்றேன். உள்ளம் பூரிக்கின்றேன். இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழரும் சிங்களவரும் தத்தம் பின்னளைகளை நல்லமுறையிற் கல்வி கற்பிப்பதற்குப் பாடசாலைகளை ஆரம் பித்தல் வேண்டும். வேற்று நாகரிகக் கோட்பாடுகள் குழந்தைகளின் இதயத்திற் புகுவதற்கு அவசியமில்லை. தாய்மொழிக் கல்வியும் சமயக் கல்வியும் பின்னளைகளுக்கு மிகவும் அவசியம் என்பேன். எங்கள் நாட்டின் வரலாறு, இலக்கியம், இசை, பண்பாடு ஆகியவற்றை ஓங்கள் பின்னளைகள் நன்கறிதல் வேண்டும். நல்ல பாரம்பரியமும் பண்பாடும் வழிவழியாக நம் அருள் செல்வங்களாக நமக்கிறுக்கும்போது நாம் நம் குழந்தைகளின் மனத்தையும் மத்தையும் மாற்றவேண்டிய தேவையில்லை. வேற்று நாகரிக மோகம் எம்மிடம் இருதலாகாது.

நான் என் ஆங்கில வாழ்வை முடித்துக் கொண்டு இங்கே வந்ததும் இதனை மறுபிறப்பாகக் கருதுகிறேன். என்னை நீங்கள் ஒரு குழந்தையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். எனக்கு முன் பெரியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். நான் பயபக்தியோடு உங்களுக்குச் சொல்வதாவது, நாங்கள் எங்கள் தேசீயத்தை உருக்குலைத்த லாகாது. மேற்கத்தைய நாகரிகத்தை

கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றுதல் ஆகாது. நான் உங்கள் தொடர்பை இழுந்து மேற்கு நாட்டில் வாழ்ந்தமையால் என் சொந்த நாகரிகத்தை சில காலம் இழுந்திருந்தேன். நான் இனி உங்களில் ஒருவனாய் இருப்பேன். நாம் கூழலுக்கமைய வாழுதல் வேண்டும். எங்கள் நாகரிகம் கீழைத்தேசுப் பண்பாட்டோடு பிணைந்துள்ளது.

என் தாயார் ஓர் ஆங்கில மாது. அவர் நன்றாகப் படித்தவர். அவர் என் தந்தையாரைத் திருமணம் செய்தபோது தமிழின் கலாச்சாரத்தை வெகுவாக விரும்பியிருந்தார். எங்கள் கலாசாரம் பாரதப்பண் பாட்டில் இருந்துவந்தது. பாரதப் பண்பாடு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் முத்தது. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுந்த மூவா இலக்கியங்களும் தத்துவமும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றைவிட ஆழமான உணர்ச்சிப் பெருக்கை நாம் வேறொங்கும் காண இயலாது. இருந்தும் நாம் இந்தியப் பண்பாட்டில் இதயத்தைப் பதிக்காமல் வாழ்கின்றோம். எமக்கு வல்லரசுகள் வழிகாட்டத் தேவையில்லை. சிறேக்கர் ஒரு சிறிய இனத்தவராயிருந்தும் உலகத்துக்கு அதிகமாக உபகரித்துள்ளனர். அறிவித்துறையில் குடிபோன உரோமப் பேரரசு சாதித்தவை எவ்வயும் நிலைநிற்கவில்லை. அயர்லாந்து மிகச் சிறியதாய் இருந்தும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அதிகமாக உபகரித்துள்ளது. சின்னஞ்சிறிய நாடுகளான டென்மார்க், சுவிசர்லாந்து ஆகியவை கல்வித்தரத்தில் சிறந்துள்ளன. ஏகாதி பத்தியங்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவற்றால் எமக்குப் பயனில்லை.

இதனால் மேற்கிலிருந்து நாம் அறியவேண்டுவன ஒன்றுமில்லையென்று நான் கூறுவதாகக் கருதவேண்டாம். ஆனால் நாம் ஒன்றுமறியாத வெறும் காட்டுமனிதர் அல்ல. நாம் கண்முடித்தனமாகப் பிறரைப் பின்பற்றி வாழ்தல் நமக்கு அழகல்ல. பூவுலகில் ஒரு மூலையில் உண்டான நாகரிகம் மறு பகுதிகளை மாற்றியமைத்தல் இயலுமா? நாம் எமக் குரிய நாகரிக வளத்தை உடையவர்கள் என்பதை மறத்தலாகாது. ஒருவன் உலகம் முழுவதையும் அடிமைப்படுத்தி, ஆவியை இழப்பதனால் வரும் பயன் என்ன? நாம் எமது பண்பாட்டிலும் பாரம்பரியத்திலும் விசுவாசம் உள்ளவராய் இருதல் வேண்டும். எங்கள் பாரம்பரியம் எத்தகையது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும் நமது உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியவற்றின் முறைகளை நாம் மாற்றியமைத்து வேதனைப்படத் தேவையில்லை. எந்த வெளிநாட்டரசாங்கமும் எங்கள் சொந்த வாழ்க்கைமுறையை மாற்றியமைக்கத் தேவையில்லை.

எங்கள் நாட்டுப் பழைய மன்னர்கள் மக்களின் சமுதாய, ஆத்மீக வாழ்வுக்காகப் பணி செய்தார்கள். வேற்று நாகரிகமும் வேற்று மதாசாரமும் உள்ள ஆங்கில ஆட்சியாளர் எம்மிலும் தாம் பெரியவர் என்னும் எண்ணமுடையவர். அவர்கள் எம் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்குபற்ற மாட்டார்கள். மின்றோ பிரபு என்பவர் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது தமது ஆத்மா இங்கிலாந்திலும், உடம்பு இந்தியாவிலும் இருக்கும் என்று கூறியதை நாம் அறிவோம். ஆங்கிலையை ஆட்சியார் எமக்குப் பொலி சுக்காரராயும் வழக்கறிஞராயும் கணக்காளராயும் இருக்கலாமேயன்றி அவர் எங்ஙனம் நமக்குத் தந்தையராதல் இயலும்?

அவர் எங்கு இலக்கியத்திலும் சமயத்திலும் வழிகாட்டமுடியாதே. அவர்கள் எம் நாட்டிற்கு வருவதும் போவதுமாய் இருக்கிறார்கள். அண்மையில் இலங்கையை விட்டுப்போன பிரதம காரியதாசி சாதகக்கதை என்றால் என்ன என்று என்னிடம் கேட்டார். இவர் சிங்கள மக்களின் கலாசாரத்தை எங்களும் வளர்க்கமுடியும்.

இந்திலையில் நம் கையே நமக்குத்துவி. மக்களின் சம்மதத்திற்கு எதிராக அவர்களை ஆளுதல் முடியாது. சிங்களவரும் தமிழரும் ஒற்றுமையாக நின்றால் ஆங்கிலேயர் எம்மீது தம் அதிகாரத்தைச் செலுத்த முடியாது. எங்கள் நாட்டிற்குரிய சிங்களத்தையும் தமிழழூயும் செல்வாக்கு இழுக்க்கசெய்ய முடியாது.

ஒரு நாட்டின் தேசிய இனமென்றால் என்ன? அது ஒரு சாதிமாத்திரமல்ல, அதற்கு மொழி, சமயம், இலக்கியம், இசை, கலை முதலியன அமைதல் வேண்டும். வெறும் அதிகாரம் மாத்திரம் அமைந்தால் போதாது. நாம் ஆங்கிலேயனாக நடிப்பதால் நமக்கு ஆங்கிலப்புலமை உண்டாகமாட்டாது. இக்காலத்தில் இலங்கையில் நாட்டிற்குரிய வகையில் மொழியியிவிருத்தி உண்டாக வில்லை. மகாவம்சத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தால் மாத்திரம் அபிமானம் உண்பாகுமா? எங்கள் தேசியம் அபிவிருத்தி யடைதல் வேண்டும். இதற்கு எங்கள் பாடசாலையிலேதான் நாம் பணியை ஆரம்பித்தல் வேண்டும். பிள்ளைகளை மனிதராக்குவதிலே நம் பணி சிறத்தல் வேண்டும். பிள்ளைகளுக்குத் தேசிய முறையிற் கல்வி புகட்டுவதோடு பெண் கல்வியும் முக்கியமாதல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய

காப்பியங்களில் மகளிர் மாண்பு பேசப் படுகிறது. மங்கையர் கல்வி கற்று மாண்புடன் இருந்தால்தான் மனையறம் சிறக்கவும் எங்கள் பாரம்பரியமும் பண்பாடும் மாறாமல் அமையவும் உறுதியாகும்.

மைகூர் மாநிலத்தில் பார்ப்பனப் பெண்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழுத்துப் பட்டங்கள் பெறுகிறார்கள். அவர்கள் திருமணத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து படிக்கும் வழக்கம் உள்ளவர். எங்கள் பெண்கள் வெறும் பாலவைப் பிள்ளைகளாதல் ஆகாது. அவர்கள் வெள்ளைக்காரிகளாகவும் ஆகாது. அவர்கள் தமிழ்ப் பெண்களாதல் வேண்டும். எங்கள் பாரம்பரியத்தில் பயிற்சியடையவராதல் வேண்டும். இசைக்கலையை வளர்ப்பவராதல் வேண்டும். வீணையில் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். பியானோ போன்ற பறங்கி வாத் தியத்தால் எமக்குப் பயனில்லை. நேற்று சங்கீத விற்பனைர் ஒருவரை என்னிடம் அழைத்துவந்தார்கள். அவர் நான்கு முறை ஆங்கிலச் சங்கீதத்தை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அவர் தமிழிசை அறிந்திருக்கவில்லை. ஆங்கில சங்கீதத்தை நன்றாக அறிந்த நான் அதைப் பற்றிக் குறைசொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் எங்கள் தமிழிசையின் பெருமையை நான் பாராட்டுகிறேன். உங்களை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்வதொன்று உண்டு. எங்கள் இசைக்கலையை வளருங்கள்.

உங்களிடம் நான் கூறுவது இன்னு மொன்றுண்டு. மேல் நாட்டுக் கல்வித் துறையில் மனத்தை வழிப்படுத்தி நினைவாற்றலை அதிகாரிக்கச் செய்து மனோத்துவத்தை விசாவித்துக் கொள்

வதற்கான யோகக்கலை என்பது இடம்பெறுவதில்லை. மேல்நாட்டுக் கல்வி முறை உயர்ந்தாக இருக்கலாம். ஆனால் அது மேல்வாரியாகப் பாடங்களைப் படிக்கவைக்கிறதும், குறிப்புக்களை மனனஞ் செய்யத் தூண்டுவதாகும். ஆனால் மூளையை விருத்தி செய்வதற்கு எம் முதாதையர் வகுத்த கல்வித்திட்டம்

மேலானது என்று கூறின் மிகையாகாது. நினைவாற்றல் எமக்கு வேண்டியதாகும். நினைவாற்றல் இல்லாதவிடத்து ஒன்றை அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. ஒன்றை அறிந்துகொள்ள இயலாத போது நாம் ஒரு மனிதனயே இழந்துவிடுகிறோம் என்று கீதை கூறுகிறது.

தருமனின் தரும குணம்

ஒருநாள் பாண்டவர்கள் உணவருந்திக்கொண்டிருந்தபோது ஏழை ஒருவன் வந்து தருமனிம் ஜயா நான் வறுமையில் வாடுகின்றேன் ஏதாவது உதவி செய்யுங்கள் என்றான்.

உடனே தருமன் தனது இடக்கையால் பக்கத்திலிருந்த வெள்ளிக்கிண்ணத்தை எடுத்து தானமாகக் கொடுத்தார். ஏழை வாங்கிச் சென்றதும் பீமன் “அண்ணா இடது கையால் செய்வது பாவமாயிற்றே. தர்ம பலனும் இல்லையே. எல்லா சால்திரங்களையும் அறிந்த நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா” என்று கேட்டார்.

அப்போது தருமன் தம்பி, “ஏழையின் துயரைக் கேட்டதும் மனமிரங்கி அவனுக்கு வெள்ளிக்கிண்ணத்தைக் கொடுக்கும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. நான் சாப்பிட்டுக் கைகழுவி வந்தபின்னர் தரலாம் என்றால் அதற்குள் இந்தப் பொல்லாத மனம் எப்படி மாறிவிடுமோ? ஒருவேளை வேறு ஏதாவது பொருளைக் கொடுத்தால் போதாதா? வெள்ளிக்கிண்ணம் எதற்கு? என்று தோன்றலாம். எனவே நல்லதைச் செய்ய நினைக்கும்போது அந்த நொடியிலேயே செய்வது நல்லது. அதனால் நமக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமையை விட பிறருக்கு ஏற்படும் நன்மையே முக்கியம் என்றார் தருமர்.

திப்படியும் நடந்தது!

அனுட்சகோதுரி யதீஸ்வரி அவர்கள்

அன்பான பிள்ளைகளே!

அன்பு வாழ்த்து.

புலமைப்பரிசில் என்ற படிக்கட்டைத் தாண்டிய மகிழ்விலே உங்களில் பலர் நிம்மதியாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பீர்கள். விடுமுறையுந் தானே. நல்லது. இந்நாட்களில் நல்ல புத்தகங்கள், பெரியோரின் சரிதங்களையும் வாசிக்கலாம். கதைகளும் கேட்கலாம். இதோ பாரதநாடு உலகுக்களித்த ஞானச்சுடரான சுவாமிஜி விவேகானந்தருடைய இளமைப்பருவ நிகழ்வு ஒன்றைக் கேளுங்கள்.

கல்கத்தாவில் ஈஸ்வரசந்திர வித்யாசாகர் என்பவர் நிறுவிய அந்தப் பாடசாலையில் நான்காம் வகுப்பில் ஒரு கண்டிப்பான ஆசிரியர். அவர் ஒரு நாள் வீட்டுப்பாடம் செய்யாத ஒரு மாணவனைக் கடுமையாகத் தண்டித்தார். பிரம்பினால் நன்றாக விளாசியதுடன், அந்த மாணவனை வகுப்பு முடியும்வரை பெஞ்சின் மேல் நிற்கவைத்துவிட்டார். சகமாணவராக இருந்த பிலேக்கு இந்தச் செயல் மிகவும் துன்பமுடியது. அவன் ஆசிரியரை முறைத்துப் பார்த்ததுடன் “சேர்! அவனை மிகவும் தண்டிக்கிரீர்கள்” என்றும் கூறினான். ஆசிரியருக்கு அளவுகடந்த ஆத்திரம்.... பிலேயின் காதைப்பிடித்து முறுக்கியபடி “எதிர்த்தா பேசுகிறாய்” என்று கோபத்துடன் கத்தினார்.

“விடுங்கள் காதை” என்று சிங்கக்குட்டிபோல உறுமிய பிலேயின் பார்வைக்கு அஞ்சிய ஆசிரியர் காதை முறுக்குவதை விட்டுவிட்டார். உடனே சிறுவன் தனது புத்தகம் கொப்பிகளை அள்ளியெடுத்துக் கொண்டு விறுவிறுவென வகுப்பைவிட்டு வெளியேறினான். நீண்ட கூடத்தில் வேகமாக நடந்த அவன் எதிரே பாடசாலை அதிபரான ஈஸ்வர சந்திர வித்தியாசாகர் வந்துகொண்டிருந்தார். “பிலே! என்ன நடந்தது? இந்த நேரத்தில் நீ வெளியே ஏன் போகிறாய்?” என்று கேட்ட அவர் முன்பு கோபத்தால் சிவந்த முகத்துடனும் துடிக்கும் உதடுகளுடனும் கண்ணில் ததும்பும் கண்ணீருடனும் தயங்கி நின்றான் பிலே.

பிலேயின் அப்பா விஸ்வநாதத்தத்தர் ஒரு சட்டத்தரணி. நல்ல சமயவாணர். அதிபருக்கு மிகப் பழக்கமானவர். அந்த வகையில் பிலேயையும் அவர் தனிப்பட்ட முறையில் அறிந்திருந்தார். மீண்டும் அவர் கேட்டார்... “பிலே என்ன நடந்தது?” சிறுவன்

விம்மனுடன் வகுப்பில் நடந்தவற்றை விபரித்தான். “அந்த ஆசிரியரிடம் இனிமேல் என்னால் படிக்கமுடியாது ஜயா” என உறுதியுடன் கூறினான்.

“அப்படியா? நல்லது. இப்போ நீ என்னுடன் வா” என அன்புடன் கையில் பிழக்குக்கொண்டு அந்த வகுப்பிற்குள் நுழைந்தார் அதிபர். மாணவர்களும் ஆசிரியரும் வணக்கம் கூறி எழுந்துநின்று அவரை வரவேற்றனர்.

ஈஸ்வரசந்திரவித்யாசாகர் பாடசாலை நிறுவனரும் அதிபருமாவார். அவர் அந்த வகுப்பின் ஆசிரியரின் அருகில் சென்றார். ஆசிரியரே இனி எந்தக் காரணத்திற்கும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எந்த மாணவரையும் அடிக்கக்கூடாது. பெஞ்சின் மேல் ஏற்றக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டதுடன், தண்டனை பெற்ற மாணவரை அழைத்து முதுகில் தடவி மன்னிப்புக் கேட்டார். வகுப்பாசிரியர் பயத்துடன் தலைகுனிந்து நின்றார். பிலே தன் இடத்தில் போய் இருந்தான்.

அடுத்தநாள் எல்லா ஆசிரியருக்கும் அதிபரின் சுற்றுநிருபம் அனுப்பப்பட்டது.

“எந்த ஆசிரியரும் மாணவர்களை பிரம்பி, கை எதனாலும் அடிக்கக்கூடாது. வேறுவிதமான தண்டனைகளும் கொடுக்கக்கூடாது. தவறுசெய்யும் மாணவரை அதிபரின் கவனத்திற்கு அனுப்பவேண்டும்” என்பதே அந்தச் சுற்றுநிருபம் சொன்ன செய்தி.

அப்படி இளமையிலே சாதித்த சிறுவன் பிலே தான் நரேந்திரநாத் என்ற இளமைப்பெயர் கொண்ட சுவாமி விவேகானந்தர்.

சிவபூமி கண்தான சபை

தானங்களில் சிறந்த தானமாக கண் தானத்தைச் செய்ய முன் வாருங்கள். உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையெற்றிருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவங்கள். வாழும் போதே இப்புண்ணிய காரியத்திற்கு ஒப்புதல் தாருங்கள்.

தொடர்புகளுக்கு

கலாநிதி ஸ்ரூ. திருமுருகன்
021 - 222 6550

கண் வைத்திய நிபுணர்
Dr. ச. குகதாசன்
021 - 222 3645

நல்லூர் முருகன் கைலாசவாகனத்தில்
வீதி வலம்வரும் காட்சி

நல்லூர் முஞகன் குபேரவாசல் கோயிரம்

